உ

ஸ்ரீ சரஸ்வதி சகாயம்.

கதாவருஷிணி.

பெரும்பாலும் கற்பனைக் கதைகள், தேச சரித்திரங்கள்,
ஜீவிய சரித்திரங்கள், சம்பாஷணைகள், புராண இதிகாசக் கதைகள்
இவைகள் மூலமாக, சன்மார்க்கம், ஜனாசாரம், இலௌகிக
வைதிக சாஸ்திரங்கள், தமிழ்க்கலை முதலியவற்றின்
ஆராய்ச்சியையும் அபிவிர்த்தியையும் ஆக்கும்

ஓர் மாதப்பத்திரிகை.

எல்லாருமின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே. **தாயுமானவர்.**

பருவம் 1.	கலியுகாப்த௵ 5020. காளயுக்தி௵ கார்த்திகை௴ கொல்லமாண்டு 1094, விருச்சிக௴. கி. பி. 1918-௵ நவம்பர்௴.	மழை 3.

வருஷிணி வாழ்த்து.

புதுவை, "கலைமகள்" பத்திராதிபர் ஸ்ரீமான் சி. பங்காருப் பத்தர்
அவர்கள் இயற்றியன.

I. மாதிருமந் திரநகராம் வளர்தூத்துக் குடியதனில் வாழுஞ் செம்ம
லோதிசுப்ப ராயவே ளுதவுகதா வருஷிணியென் றுரைக்கு நங்கை
மேதையர்க டருமரிய விடயமெனும் பணிபூண்டு விரும்பெவர்க்குந்
தீதகன்றவின் புதவி வளர்மதிபோல் வளர்ந்தென்றுஞ் செழிக்க மாதோ.

2. இனியகுண நிறைந்திடுநஞ் சுப்பரா யப்பிள்ளை யிடத்துத் தோன்றி
நனிமதுரக் கதையாலு நல்லபிற பொருளாலு ஞானிலத்திற்
கினிமைசெய வெழுந்தகதா வருஷிணியே மடமையெனு மிருள்
[கெட்டோட
மனிதருக்கு நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்தி யென்னாளும் வாழ்க மன்னோ.

பண்டிதர் மு. பொ. ஈசுரமூர்த்தியா பிள்ளை
அவர்கள் இயற்றியது.

சூழ்க சுற்றந் துணைவலி கூடுக
தாழ்க தீயன தாரர சோங்குக
ஆழ்க அன்பில் அனைவர் அரன்கழல்
வாழ்க இன்ப வருஷிணி வாழ்கவே

—:o:—

அருளாளர் இருப்பிடம்.

ஓர் கனவு.

நாங்கள் மேல் நோக்கிச் சென்றுகொண்டே இருந்தோம். வழி மாளாததாக இருந்தது. கொடும் வெப்பக் கதிரோனும் எங்கள் தலைக்கு மேலாக நின்று எங்களை எரித்தனன். எனினும், நாங்கள் இவ்விடுக்கண்கள் யாவற்றையும் பொருட்படுத்தாது எங்கள் வழியே சென்றோம்.

எங்களுக்கு எங்கள் தலைவரிடமிருந்து அழைப்புக் கடிதம் வந்திருந்தது. பெரியதொரு விருந்து அளிப்பதாக அவர் அறிவித்திருந்தார். ஆக ஊரார் யாவரும் கூட்டம் கூட்டமாக அருளாளர் மாளிகையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். சிலர் பாடினர். கூற்றுகள் செப்பினர் சிலர். மற்றவர் நகைத்தனர்: வழித்துணை இருந்ததில் நடைச் சோர்வு சிறிதேனும் தோன்றவில்லை.

நானோ இந்நகைக் கூட்டத்திற் சேர வில்லை. அவர்களிடமிருந்து விலகி ஓர் புறமாக நான் நடந்தேன்.

குருடன் ஒருவன் என் வழியில் நின்றான். "ஐயா! நானும் அருளாளர் வீட்டிற்குச் செல்வதாயிருக்கிறேன். வழி தெரியவில்லை. அன்பு கூர்ந்து என்னையும் அழைத்துப் போங்கள்." எனக் கலக்கமுற்ற குரலில் அவன் கதறினான். முள் ஒன்று அவன் காலில் தைத்தது. "அப்பாடா!" என்று அரற்றிக்கொண்டே அவன் கீழ் வீழ்ந்து தத்தளித்தான். எல்லோரும் கொல்லென்று நகைசெய்தனர். அவர்களது இரக்கமற்ற நகைமொழி என் நெஞ்சத்தில் ஏதோ ஒருவித துன்பம் விளைத்தது.

நான் அவனுக்கு உதவி புரிய நினைத்தேன். எனினும் என்னகத்திருந்த பேய் என்னைத் தடுத்தது. மற்றவர்கள் யாவரும் அவனது ஏழைமையைக் கண்டும் வீணிற் செல்ல, நான் மட்டும் ஏன் அவனைக் கவனித்தல் வேண்டும்? மேலும் குருடன் கையிற் கொண்டிருந்த கொம்பைப் பற்றி அவனுக்கு வழி காட்டிச்செல்வது வெட்கத்திற்கு உரியதென்று நான் நினைத்தேன். இரக்கமற்ற

வனாக அக்குருடனை விடுத்து மேற்சென்றேன். என் நண்பர்கள் கூத்தும் களியும் மெள்ளக் குறைந்துகொண்டே வந்தன.

நண்பகல். சூரிய வெப்பம் குறைந்தபாடில்லை. மேல் செல்வது முடியாதெனத் தோன்றியது. சிலர் ஊருக்குத் திரும்பி விடலாமெனக் கூறினர். ஆனால், இடையில் அருளாளர் மாளிகை அருகிலுள்ளதென அன்பர் ஒருவர் சாற்றினார். இது எங்களுக்கு ஒருவாறு ஊக்கமளித்தது. பொறுமையுடன் மேல் நடந்தோம்.

இடையில் ஒரு முடவன் வேட்கை மிகுந்து உண்ணு நீர் வேண்டி நின்றான். கிணறு ஒன்று நாங்கள் வந்தவழியிலேயே அருகில் இருந்தது. எனினும் ஒருவரும் அவனுக்கு உதவி புரிய முன் வரவில்லை. அவன் நிலைமையைக் கண்டு என் மனம் இரங்கியதெனினும் நான் வாளா நடந்தேன். என் மனத்தின் உள்ளிருந்த தன்னலம் நாடிப் பேயும் என்னை மெச்சிக்கூடியது. அவனுக்குத் தண்ணீர் கொணர்ந்து உண்ணும்படி ஊட்டி வருவதற்குள் அருளாளர் மாளிகையைச் சென்றடையலாமே என்றெண்ணியது.

கடைசியாக “அருளாளர் மாளிகையை அடைந்தோம். வாயிலில் நின்ற சேவகன் ஒருவன் “அருளாளரை நீங்கள் வழியில் காணவில்லையா? உங்களை எதிர்கொண்டழைத்து வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றனரே அவர்!” என்றான்.

நாங்கள் திகைத்து நின்றோம். எங்களில் சிலர் அவர் வருமட்டும் காத்திருப்பதாகச் சொல்லி அவ்விடமே நின்றனர். வேறு சிலர் அருளாளரை, கண்டவாறு வசைமொழிகள் வழங்கித் தங்கள் ஊர் செல்லத் தொடங்கினர். நானும் உளைந்த மனத்தினனாய் என் இல்லம் நாடினேன். வழியில் அந்த முடவனை மறுபடியும் கண்டேன். அவன் முன்போலவே இரக்கம் விளைக்கும் குரலில் உண்ணீர் வேண்டி நின்றனன் முன்போலவே என் நண்பர் அவனை விடுத்துச் சென்றனர். நான்மட்டும் ஓடோடியும் சென்று தேக்கிலையால் ஒரு சிறு தேறல் அமைத்துத் தண்ணீர் அதிற் கொணர்ந்து அவனுக் களித்தேன். அவனும் வேட்கை தணிந்து பனிமொழிகளுடன் என்னை வாழ்த்தினன்.

இச்சிறு நன்றி என் மனத்தில் ஒருவித ஆறுதல் விளைத்தது.

என் உளத்தும் உடலிலும் மிகுந்திருந்த சோர்வை மறந்தேன். களி கொண்டவனாக மேல்நடந்தேன்.

முன் கண்ட இடத்திலேயே அக்குருடனையும் நான் சந்தித்தேன். "ஐயா! நான் அருளாளர் வீட்டு விருந்திற்குச் செல்ல வேண்டும். எனக்கு வழிகாட்டுங்கள்!" என அவன் இறைஞ்சினான். நான் அன்பு மிகுந்தவனாக "நண்பா! நாங்கள் அங்கிருந்துதான் வருகின்றோம். அவர் நம்மைத் தேடி முன் சென்றனராம். நாம் இருவருமாக அவரைத் தேடிச் செல்லலாம் வா!" என்று சொல்லி அவன் கையைப் பிடித்தேன்.

மேல் அடி வைக்கு முன்னர் அருள் பழுத்த குரலில் ஒருவர் என்னை விளித்தனர். "அன்பனே! நான் உன்னைத் தேடியே இந்நாழிகையலைந்தேன். வருக! வருக!" எனப் புன்னகை கமழ்ந்த வண்ணமே அவர் புகன்றனர்.

நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அருளாளரைக் கண்டேன். குருடன் மாயமாய் மறைந்தான். வாழி கூறி அருளாளர் அடிகளிற் பணிந்தேன். பெருவகையுடன் அவர் என்னைத் தழுவினர்.

ரா. வாசுதேவ சர்மா.

கண்ணம்மாள் கதை.

(67-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ருக்மாங்கதருக்குத் தெரிந்த ஒரு ஐரோப்பிய கனவானது ஐரோப்பிய நண்பர் ஒருவர் கூடலூரிலுள்ள ஓர் பெரிய வர்த்தக சாலையின் தலைமை உத்தியோகஸ்தராயிருந்தார். ஆகையால் அவரிடமிருந்து இவருக்கு ஒரு சிபார்சுக் கடிதம் கொணர்ந்து கூடலூர் வர்த்தகக் காரியஸ்தலத்தில் மாதம் 15 ரூபாய் சம்பளத்தில் துரைசாமிக்கு ஒரு உத்தியோகம் அமர்த்தினர் அவனது மைத்துனர். துரைசாமி புகுந்த காரியஸ்தலத்தில் தலைமைக் குமஸ்தாவாக இருந்தவர் ஒரு ஐயங்கார். அவருடைய சகலர் ஒருவர் ருக்மாங்கதரிடத்தில் ஒரு குமஸ்தா. துரைசாமியை ஒரு கண் பார்த்துக் கொள்ளும்படி, கூடலூர் ஐயங்காரிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லப்பட்டது. அவரும் "ஹா அதற்கென்ன! என் சொந்த சகோதரன்போல் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று

வாக்களித்தார். துரைசாமிக்கு உத்தியோகம் அமர்ந்த புதிதில், ருக்மாங்கதர் தன் குடும்பத்தோடு கடலூரில் வசித்தார். பின்பு தன் தங்கையைப் பிரியாமற் பிரிந்து விடைபெற்றுத் தஞ்சாவூருக்குப் பிரயாணமாயினர். அவர் தாய் தந்தையர் இறந்த காலத்திற் கூட அவருக்கு அவ்வளவு துக்கமில்லை. தங்கையைப் பிரிந்த சஞ்சலம் அதனினும் கூரியதாயிருந்தது. ரெயிலில் அவர் முகமே வேறுபட்டுவிட்டது. திமர் திமரென குப்குப்பென அவர் கண்களில் ஜலம் பொங்க, கைக்குட்டையால் துடைத்துக் கொண்டேயிருந்தார். அவர் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து அவர் குழந்தை லக்ஷ்மியும் வீறிட்டு வீறிட்டு அடிக்கடி அழலாயினள். அவளைப் பல நயமொழிகளாலும், வக்கீலைச் சில கண்டன மொழிகளாலும் தேற்றுவது மோஹன்மணியம்மாள் வேலையாயிருந்தது. கூடலூரில் கண்ணம்மாள் கலங்கிக் கலங்கி அழுததையும் எதிர் வீட்டு ஜானகி முதலிய பெண்கள் அவளைத் தேற்ற முயன்றதையும் விவரியாமல் மேற் செல்லுவோம்.

கண்ணம்மாள் தன் கணவனோடு வாழ்கிறாள். துரைசாமிக்கு அவன் மைத்துனர் நியமித்த உத்தியோகம் அவனுக்கு எட்டு மாதங்கூட நிலைக்கவில்லை. அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலையில் அவன் செய்யும் பெரும் பெரும் தவறுகளையும், பொதுவாக அவ்வேலைக்கே அவன் தகுதியற்றவனாயிருக்கும் தன்மையையும், ருக்மாங்கதர் தாக்ஷிண்யத்திற்காக ஸேபங்கார் எவ்வளவோ பொதிந்து மறைத்துச் சமாளித்து வந்தபோதிலும் அவைகள் தலைமை உத்தியோகஸ்தர் அறிவிற்கு எட்டிவிட்டன. ஆகவே அவர் அவனை வேலையினின்று நீக்கிவிட்டார். அது முதல் தான் இனி ஒருவனுக்கு அடிமை வேலை செய்கிறதில்லை என்று சபதஞ் செய்து கொண்டான். ஆனால் ஜீவனத்திற்கு என்ன வழி? அவன் பதினைந்து ரூபாய் உத்தியோகத்திலிருந்த காலத்திலேயே வக்கீல் அவனுக்கு மாதம் 15 ரூபாய் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார், 15 ரூபாய் சம்பளம் நின்ற பிறகு அவர் மாதம் 25 ரூபாய் அனுப்பலாயினர். முன்பு அவனது மொத்த மாத வருமானம் 30 ரூபாய் ஆயிற்றே, அந்த முப்பது ரூபாயும் வக்கீல் கொடுக்கக் கூடாதா ஐந்து ரூபாய் குறைத்தனுப்பி விட்டதால் அவருக்கு என்ன பிர

மாதலாபம்! இவ்வளவுதானா அவர் தன் தங்கையிடம் கொண்டிருந்த அன்பு! என்று சிலர் எண்ணலாம் ஆனால் வக்கீல் தன் தங்கையின்பால் அன்பிற் குறைந்தவரல்ல. கூட 5 ரூபாய் அனுப்ப எங்கும் லோபியுமல்ல. துரைசாமிக்கு அமர்த்திய வேலையில் அவன் மண்ணைப் போட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தது அவருக்கு மனவருத்தம். வேலையிலிருந்தால் தனக்கு 30 ரூபாய் வருமானம், தனக்கு ஒரு தொழில் இல்லாததினாலல்லவா தன் வருமானத்தில் 5 ரூபாய் குறைந்துவிட்டது, தன் மைத்துனர் மனம் போன போக்கிலல்லவா தன் ஜீவனம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது, என்பதை அவன் உணர வேண்டுமென்றுதான் அவனுக்கு வக்கீல் மாதம் 25 ரூபாய் அனுப்பினார். அவனுக்கு அவ்வுணர்ச்சி வந்ததோ என்னவோ! அதைப்பற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டிய தவசியமில்லை. அவனோ ஒரு புதிய துரைசாமியாக மாறிவிட்டான். தினந்தினம் ஊர் சுற்றி வரும் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்ததில் எப்படியோ மதுபானப் பேய் அவனைப் பற்றிக்கொண்டது. மிக இழிந்த நாட்டுச் சரக்கிலிருந்து அதி உன்னதமான சீமைச் சரக்கு வரையில் அவன் பருகாத தினுசே கிடையாது. வருஷந்தோறும் கோடைகால விடுமுறையிலும், கிறிஸ்த்மஸ் ரஜாவிலும், வக்கீல், குடும்பத்தோடாவது தனியாகவாவது கூடலூருக்கு வருவது வழக்கம். ஆகையால் கண்ணம்மாள் எழுதும் கடிதங்களில் தன் கணவன் குற்றங்களைப்பற்றி ஒன்றும் எழுதாவிடினும், அவனது நிலைமை அவருக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது. என்ன செய்வார்! நேரில் தன் மைத்துனனுக்குப் புத்திமதிகள் சொல்லுவார். அப்பொழுது சுவர் பேசினால் அவன் பேசுவான். கடிதங்களால் புத்திமதி சொல்லுவது பயனற்றது என்று அவருக்குத் தெரியும். ஆகையால் ஒருமுறை நேரில் சினந்து பேசி அவன் திருந்தாவிடில் அவனுக்கு ஒரு காசும் அனுப்புவதில்லை என்று பயமுறுத்தினார். "நீ அனுப்பாவிட்டால் எனக்கென்ன! உன் தங்கைதான் பட்டினியால் சாவாள். நான் எங்கேனும் வயிறு வளர்த்துக் கொள்வேன். உன் அற்பக் காசை எதிர்பார்த்துக் கொண்டுதானா நான் என் தாயார் வயிற்றிற் பிறந்தேன்—" என்றவாறு தன் அத்தானுக்கு இத்தனை நாள் வைத்திருந்த மரியாதை மீறித் தடபுடலாய்த் தொடங்கி

விட்டான் துரைசாமி. போதும் போதும், இனிமேல் இவ்விஷயத்தில் தலையிட்டால் கண்ணம்மாளுக்குத்தான் கஷ்டம், என்று கருதி கண்ணம்மாளின் கதி அவ்வளவுதான் என்று மேல் முயற்சிகளை வக்கீல் விட்டுவிட்டார். கண்ணம்மாளும் அவள் கணவனும் தஞ்சாவூரில் வந்து வசித்தாலும் சற்று நலம் என்று அவர் எண்ணினார். அதற்கும் துரைசாமி சம்மதிக்கவில்லை.

அத்தியாயம் 3.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. பின்னர் துரைசாமியின் வருமானம் 20 ரூபாயாகக் குறையலாயிற்று. அதுவுங்கூட, கண்ணம்மாள் பெயருக்குத்தான் மணியார்டர் மூலம் வரும். பணம் துரைசாமி கையில் சிக்கினால் அவன் மதுபானச் செலவில் அவ்வளவு பணத்தையும் அழித்துவிடுவானென்று கருதி, வக்கீல் அவன் பெயருக்கு அனுப்புவதில்லை. யாருக்கு அனுப்பினால்தான் என்ன? தபாற்காரன் கொண்டுவரும் மணியார்டர் பாரத்தில் கையெழுத்திடவேண்டியது கண்ணம்மாள் வேலை. பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வோன் துரைசாமிதான். வீட்டுச்செலவுகளுக்குச் சொற்பப் பணத்தைக் கண்ணம்மாள் அவனிடமிருந்து பறிக்கும் சாமர்த்தியம் அவளுடைய சகல சாமர்த்தியங்களிலும் மேற்பட்டது என்னலாம். பற்பல கடன்காரர்களுக்கு அப்போதைக்கப்போது நயந்து பதில் சொல்லிக்கொண்டும் பணங் கொடுத்துக்கொண்டும், தான் பலமுறை பட்டினியாயிருந்தும் கொடுமையான வறுமையில் கண்ணம்மாள் காலந்தள்ளிவந்தது அதிசயத்திலும் அதிசயம். ஆறு பெருகி ஓடினாலும் நாய் நக்கித்தான் குடிக்கவேண்டும் என்றவாறு, மாதம் 25 ரூபாய் வந்த காலத்தில் அதில் பெரும்பாகம் துரைசாமியின் துர்ச்செலவுக்கே போகின்றமையால் அவனுக்குத் தீமைதான் அதிகரிக்கிறதெனக் கருதி, 25 ரூபாய் அனுப்புவதைவிட 20 ரூபாய் அனுப்புவதே நலம் என்று கண்ணம்மாள் தஞ்சாவூருக்குக் கடிதம் எழுதிவிட்டாள். ஆகையினால்தான் வக்கீலும் 20 ரூபாய் அனுப்பி வரலாயினர். அந்த 20 ரூபாய் வந்த முதல் தடவை துரைசாமி வீட்டை ஓர் பேரமர்க்களமாக்கினான். ஒரு காசு கூட வீட்டுச் செலவுக்குக் கொடுக்கவில்லை. மறு மாதம் முதல் கடன்காரர்கள் உபத்திரவத்தாலும் கண்ணம்மாள் சாமர்த்தியத்தாலும் கொஞ்சம் பணம் கழன்றது. 25 ரூபாய் வருமானம் 20 ரூபாயாகக் குறைந்ததால் துரைசாமியின் அத்தியாவசியகச் செலவு சற்றுங் குறையவில்லை. கண்ணம்மாள் பட்ட கஷ்டந்தான் பெருகிற்று.

இவ்வித வாழ்க்கை வாழ்கிறாள் கண்ணம்மாள். துரைசாமியோ குடியன் ஆனதோடு, கொடியனும் ஆயினான். பெண்களுக்குப் படிப்பே

கூடாது; உலகத்தில் நடக்கும் சகல அக்கிரமங்களுக்கும் பெண்களின் படிப்பே காரணம், என்ற அற்புதமான கொள்கையை அவன் உறுதியாகப்பற்றியிருந்தான். ஆகையால் கண்ணம்மாள் ஸ்ரீதனமாகக் கொணர்ந்த கட்டுக்கட்டான புத்தகங்களெல்லாம் விற்பனையாயின, அல்லது பலருக்கு இனாமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. இப்பொழுது கண்ணம்மாளுக்குச் சொந்தமான ஒரு புத்தகங்கூடக் கிடையாது. அவளுடைய ஹார்மோனிய வாத்தியமும் விற்பனையாயிற்று. அவள் வீணையை விலைக்கு வாங்குவார் ஒருவருமில்லை. இனாமாகக் கொடுத்தாலும் கொள்வாரில்லை. பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்ப் பெண்கள் பல்லோர் கரத்தில் கம்பீரமாகத் தவழ்ந்துகொண்டிருந்த வீணைக்கு மதிப்பும் ஆதரவும் இப்போது அப்படியாயிற்று. துரைசாமியோ தன் மனைவி ஹார்மோனியம் வாசித்தாலும் தொலைந்து போகிறாள் என்று விட்டுவிடலாம், அவள் வீணையைக் கையில் ஏந்தி வாசிக்கும் கோலத்தை தான் அரைக்ஷணம சகித்திருக்க முடியாது, என்று சொல்லி ஒரு சமயம் வீணையைச் சுக்கல் சுக்கலாய் உடைக்க அதனைக் கையிலெடுத்து ஓங்கி நிலத்தில் அறையப்போனான். கண்ணம்மாள் நெஞ்சம் கருகித் தீய்ந்துவிடும்போலிருந்தது. ஒரே பாய்ச்சலாய்த் தன் பர்த்தாவின் மூலமாய் வந்தாள். ஓங்கிய வீணை நிலத்தில் மோதாதபடி சட்டெனத் தன் இருகரங்களாலும் அதனைத் தாங்கினாள். ஓர் வித ஆவேசத்தோடு வீணையை ஒரு இழுப்பு இழுத்து அவன் கையிலிருந்து பெயர்த்துக் கொண்டாள். அப்பொழுது படீரென ஒரு தாளத் தந்தி மாத்திரம் அறுந்தது. வேறு சேதம் ஒன்றுமில்லை வீணைக்கு. உடனே சமையலறைக்கு ஓடி அங்கே வீணையைப் பதனப்படுத்திக் கதவை இழுத்துச் சார்த்தித் தாழிட்டுவிட்டுத் தன் இஷ்ட தேவதையை வெகு உருக்கமாகத் தியானித்துக்கொண்டு தன் கணவன்முன்பு மீண்டும் ஓடி வந்தாள். ஆ! தியானத்தின் மகிமையே மகிமை! துரைசாமிக்கு வீணையின் மீதிருந்த கோபம் சட்டெனக் கண்ணம்மாளிடம் திரும்பிவிட்டது. முதன் முதல் பளீர் பளீரெனக் கண்ணம்மாள் கன்னங்களில் இரண்டு மூன்று அடிகள் விழுந்தன. பின்பு அவள் கூந்தலைப் பற்றி இழுத்து அவளை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கினான். கண்ணம்மாள் சோர்ந்து பொத்தெனக் கீழே விழவேண்டியதாயிற்று. அப்படி விழுந்தவளைக் காலால் பலமாக எற்றித் தள்ளினான் அவள் கணவன். பின்பு என்ன! அவன் காலாலும் கையாலும் கண்ணம்மாளுக்குக் கிடைத்த தண்டப் பிரயோகங்கள் கணக்கில. ஆனால் என்னபாடுபட்டாலும் வீணை தப்பித்ததே என்று கண்ணம்மாளுக்கு மிகத் திருப்தி. அவள் பட்ட அவஸ்தையில் ஏங்கி ஏங்கித் தேம்பினளேயன்றி அவள் மிடற்றினின்றும் வேறு குரல் எழவேயில்லை. அடியுதை படும்பொழுதெல்லாம் அவளுக்கு இப்படித்தான் வழக்கம். துரைசாமி தன் கோப

ஆவேசத்தை யெல்லாம் அவள்பாற் கொட்டித் தீர்த்தபிறகு அவள் மெள்ள எழுந்து அவனருகே சென்ருள். சமையலறையிலிருக்கும் வீணையைத் தான் இனித் தொடுவதே யில்லையென்று உறுதிமொழி கூறினுள். தன் வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் வீணையை ஒரு அறையிலிட்டுக் கதவைச் சார்த்திப் பூட்டி, சாவியை அவனே வைத்துக் கொள்ளலாமென்று சொல்லி, அந்த வீணையை எப்போதாவது விற்றுப் பணமாக்கி விடலாமா கையால் அதைப் பின்னப்படுத்தாதிருக்கும்படி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண் டாள். "அப்படியானுல் கொண்டுவா வீணையை" என்று கூவினுன் குடி யன். "நான் அதைத் தொடுவதில்லை என்று இப்பொழுதுதானே வாக்குக் கொடுத்தேன்" என்று பயந்து பகர்ந்தனள் நங்கை. உடனே துரைசாமி தானே சமையலறைக்குச் சென்று வீணையை எடுத்துவந்து கண்ணம்மா ளைக்கொண்டு ஒரு அறையைக் காலி செய்வித்து வீணையை அதிற் சிறை செய்து பூட்டிச் சாவியைத் தானே வைத்துக்கொண்டான். இப்படித் துரை சாமிக்கு மனந்திரும்பி வீணை உடைக்கப்படாமல் பத்திரமாகச் சிறையிடப் பட்டதற்குக் காரணமென்ன? எப்போதாவது அதை விற்றுப் பணமாக்க லாம் என்று கண்ணம்மாள் நிகழ்த்திய நியாயமா காரணம்? அல்லது, துரை சாமிக்கு அவளிடம் இரக்கம் உதித்துவிட்டதோ? இல்லை, அவையன்று மெய்க்காரணம். கண்ணம்மாள் மனத்திற் பாங்கெழுந்த தெய்வத்தியான மும் கடவுளின் திருவருளுமே, துரைசாமி வீணையை உடைக்காமல் விட் டதற்குக் காரணம் என்று கண்ணம்மாள் நம்புகிருள், நான் நம்புகிறேன், நீங்களும் நம்புகிறீர்களா?

கண்ணம்மாள், வீணை நெடுநாள் அறையில் அடைபட்டிருக்கவில்லை.
கூடலூரிலுள்ள ஓர் தாசியின் கையில் எப்படி எப்படியோ போய்ச் சேர்ந்
தது. அதனுல் துரைசாமிக்கு யாதொரு பொருள் லாபமுங் கிடையாது.
அந்தத் தாசிக்கு வீணை வாசிக்கத் தெரியாதாகையால் அவள் கூடலூருக்
குச் சில மைல் தூரத்திலுள்ள திருவதிந்திபுரம் என்ற ஊர்வாசியாகிய ஓர்
பிராமணப் பெண்ணுக்கு நாற்பத்திரண்டு ரூபாய்க்கு அந்த வீணையைவிற்று
விட்டாள்.

கண்ணம்மாள், தஞ்சாவூரில் கவலையற்றிருந்த கண்ணம்மாள், அந்தக்

கண்ணம்மாளின் ஸ்திதியென்ன! கணவனோடு வாழும் கண்ணம்மாளின் கதியென்ன! ஆனால் தரித்திரமும் தாலிகட்டியவனும் அவளை எவ்வளவு கொடுமையாக வதைத்தபோதிலும் அவள் கல்வி, புத்திக்கூர்மை, இனிமையான தொனி, பாடுந்திறல், மதுரமான சம்பாஷணைசக்தி, அடக்கம், பொறுமை முதலிய நலங்கள் இலவலேசமும் மங்கவில்லை. புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையும் காய்ந்த செங்கல் தண்ணீரை விரும்புவதுபோல் விரும்புகிறாள். அவளுக்கோ சொந்தப் புத்தகங்கள் முதலியன இப்பொழுது ஒன்றுமே கிடையா. அவளது சகோதாரது ஏற்பாட்டினால் அவளுக்கு வந்து கொண்டிருந்த பல பத்திரிகைகளும் அப்போதுக்கப்போது அவள் கணவனால் நெருப்பில் போடப்பட்டனவாகையால் இனி தனக்கு ஒரு பத்திரிகையும் அனுப்ப வேண்டாமென்று அவளே தஞ்சாவூருக்கு எழுதிவிட்டாள். ஆனால் புத்தகம் பத்திரிகை இல்லாமல் கண்ணம்மாள் காலங்கழிப்பாளா? துரைசாமி வீட்டில் இல்லாதபோது வீட்டு முன்கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டுக்கொண்டு படித்துக் கொண்டேதானிருப்பாள். எதைப்படிப்பது? எதிர் வீட்டு ஜானகி யிருக்கிறாளே அந்த அம்மாள் வீட்டில் எத்தனையோ புத்தகங்களிருக்கின்றன, பல பத்திரிகைகளும் வரவழைக்கப் படுகின்றன. அவைகளைக்கொணர்ந்து ஜானகி கண்ணம்மாளுக்குக் கொடுப்பாள். அவைகளைக் கண்ணம்மாள் படித்து முடித்துவிட்ட பிறகு ஜானகி மீண்டும் அவைகளைத் தன்வீட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவாள். இவ்வாறு ஜானகி வீட்டுப் புத்தகங்கள் முதலியவற்றால் அந்தக் கொடிய வறுமையிலும் கண்ணம்மாள் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்துகொண்டேயிருந்தது. இதனைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு நமது கதையின் முக்கிய அங்கத்திற்குச் செல்லுவோம்.

(தொடரும்)

வாணீதாசன்.

வர்ணனை.

"ராபர்ட் ஹெர்ரிக்" என்னும் ஆங்கிலப் புலவர், ஒரு பெண்ணின் அழகை வியந்து கூறும்பொழுது அவளது அதரம், பல், வதனம் முதலியவற்றை முறையே பவளம், முத்து, கமலம் முதலியவற்றுடன் உவமித்துச் சில பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவரது பாடல்களின் கருத்தைத் தழுவிப் பின்வரும் பாடல்கள் தாய்க்கிழவி கூற்றாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

அதரம்

ஒருசிலர் என்பால் வந்து உத்தமப் பவளம் தானும்
வருவதெங் கிருந்து அஃது வளருவ தெங்கே யென்றார்;
ஒருவிரல் கொண்டு சுட்டிக் காட்டியே ஒப்பி லாத
திருவினும் நல்லாள் என்றன் சேயிழை அதரம் என்றேன்.

பல்.

நன்றுநீர் உரைத்தீர் அம்ம, நலமிகு முத்து வேண்டிச்
சென்றுசென் றலைந்தேம் தேடி, எங்குள தியம்பு மென்றார்
அன்றலர் கமலப் போதின் அழகினும் வதன மிக்க
என்றனல் மகள்பற் காணப் பேசுமா றியற்றி னேனால்.

முகம்.

மகிழ்மிக வுற்றோம் நல்ல கமலமா மலரெங் குண்டு
புகலுவீர் எங்கட் கென்றார்; பூமியை நோக்கி நின்ற
நிகரிலென் மகளை நோக்கி நீணிலம் நோக்கேல் என்றேன்
முகமலர் பிறரும் நோக்க நிமிர்ந்தனள்; முறுவல் பூத்தார்.

கண்.

வீரர்கட் குரித்தாய் மிக்க மேன்மையும் ஒளியும் தங்கி
சீரியல் தண்மை வெம்மை திகழுமோர் வாளெங் கென்றார்
கார்திகழ் குழலாள் என்றன் கண்மணி யனைய நங்கை
போர்மதன் தெய்வம் போல்வாள் கண்களே யெனப்புகன்றேன்.

நெ.

சரித்திரத்துவக்கம்.

60-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

முடிவுரை.

பழைய விஷயச் சுருக்கம்: சரித்திரம் என்றால் இறந்தகாலத்தில் நடந்த விஷயங்களை கூறுங் கலையென்றும், அச்சரித்திரம் எழுத்து மூலமாக நமக்கு நாலாயிர வருடங்களுக்குத்தான் கிடைத்திருக்கிறதென்றும், ஆனாலோ

உலகசிருஷ்டி ஆகிப்பல யுகங்கள் முடிவுபெற்றன என்றும், ஆகவே நாலாயிர வருடங்களுக்கு முற்பட்ட சரித்திரத்தைப் புராதன வஸ்து சாஸ்திரங்களின் உதவியால் உய்த்துணரவேண்டும் என்றும், அவ்வகை, உணர்ந்த மட்டும் இவ்வுலகிலுள்ள பல ஜீவராசிகளும் ஒரே ஜீவதாதுவினின்று தோன்றின என்றும், நிமிர்ந்து நடப்பதினாலும் விசேஷ கைச் சக்தி வாய்த்திருப்பதினாலும் தனது எண்ணங்களைப் பேச்சுமூலமாக வெளியிடக் கூடுமானதினாலும், கற்பனாசக்தி பகுத்தறிவு, இவற்றில் சிறந்திருப்பதினாலும் மனிதனே ஜீவராசிகளில் முதன்மை பெற்றவன் என்றும், ஆதியில் பஞ்ச பூதங்களின் விளையாட்டுக்கருவி ஆகி விலங்கைப்போல் வாழ்ந்து பிறகு படிப்படியாக முன்னேற்ற மடைந்தான் என்றும் குறித்தோம்.

இனி மானிட இனங்கள், நாகரீக வளர்ச்சி இவற்றை விவரித்து விஷயத்தை முடிப்போம்.

மானிடவினங்கள்: ஆதியில் மனிதர்கள் ஒரே தாதுவினின்று உற்பத்தியானார்களெனினும், சீதோஷ்ணஸ்திதி, செய்தொழில், ஆகாரம் இவற்றின் வேற்றுமையால் காளாவில் பேதப்படுகிறார்கள். முக்கியமாக சருமம், கேசம், நேத்திரம், இவற்றின் நிறத்திலும், தேகம், கேசம், முகம் நாசி, மூளைக்கூடு இவற்றின் அமைப்பிலும் வேற்றுமை ஏற்படுகின்றன. இவ்வேற்றுமைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு மனிதர்களை, வெள்ளை, மஞ்சள் சிவப்பு, கறுப்பு, என நான்கு இனங்களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். வெள்ளை இனத்தினர் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, இந்தியா முதலிய பாகங்களிலும் மஞ்சள், இனத்தினர், சீனா, ஜப்பான், துருக்கி முதலிய பாகங்களிலும் சிவப்பு இனத்தினர், அமெரிக்காவிலும் கருப்பு இனத்தினர் ஆப்பிரிக்காவிலும் காணப்படுகின்றனர். இவ்வினங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து கலப்பினங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இனக்குறிகள் உண்டாவதற்கோ குறைந்தது பதினாயிரம் வருடங்கள் பிடிக்குமென்று மேனாட்டுச் சாஸ்திரிகள் வகுத்திருப்பதினால், ஒரே தாதுவினின்றும் உற்பவித்த மானிடர்கள் பல்வேறு இனங்களாகப் பிரிவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் பிடித்திருக்கவேண்டும்.

நாகரீகவளர்ச்சி: ஆதிமனிதன் கூட்டங்கூட்டமாக விலங்குகளைப் போல் காடுகளில் வசித்தான். இறைச்சியையோ, மீன்களையோ, பழங்களையோ பக்குவமின்றிப் புசித்தான்.

மரவுரிகளையும், தோல்களையும் உடுத்திக் குகைகளிலும் குடிசைகளிலும் வசித்தான். கற்களை ஆயுதங்களாக உபயோகித்தான். எலும்புகளையும், மிருகப்பற்களையும். சோழிகளையும் ஆபரணங்களாக அணிந்து கொண்டான். ஆனால் ஆதிமனிதனுக்கும் குடும்ப ஜனசமூக பாசங்களுண்டு.

அவன் சிறுவர்களையும் வயோதிகர்களையும் காப்பாற்றி வந்தான்; ஆதிமனிதர்கள் ஸ்திரீ புருஷ ஒழுக்க விஷயத்திலும் பெற்றோர் கடமை மக்கட் கடமை கற்றோர்க் கடங்கல் மரபுத்வருமை இவற்றிலும் எச்சரிக்கையாய் நடந்து வந்தார்கள்.

பிறகு படிப்படியாக ஆகாரம் பக்குவம் பண்ணுவதிலும், வீடு கட்டுவதிலும், உடை நெய்வதிலும், அணிகள் செய்வதிலும், உலோகங்களை உபயோகிப்பதிலும், சாஸ்திரப் பயிற்சிகளிலும் மனிதர்கள் தேர்ச்சியடைந்தார்கள். உதாரணமாக ஆதியில் சைகைகளினாலும் வியப்புக் கூச்சல்களினாலும் பாவனை ஒலிகளினாலும் தங்கள் எண்ணங்களை வெளியிட்ட மனிதர்கள் காலக்கிரமத்தில் லக்ஷக்கணக்கான வார்த்தைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கிரந்தங்களையுடைய சிறந்த பாஷைகளைக் கற்பித்துவிட்டார்கள். இத்துடன் சரித்திரத்துவக்கம் முற்றுப்பெற்றது. அடுத்த மலரில் 'பண்டைட மனிதர்கள்' என்ற விஷயம் துவக்கப்படும்.

ரா. செ. சுப்பிரமணிய ஐயர், எம். ஏ. எல். டி.

சுகவழி.

ஓர் சம்பாஷணை.

25-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

ஆசிரியர்:—சுகாதார முறைகளே வியாதியைத் தடுக்கக் கூடியவை. அவற்றைக் கவனியாது நடந்தால் சுகக் கேடு அல்லது வியாதி நேரிடும் என்பது திண்ணம். முன் ஜாக்கிரதையினால் வியாதியைத் தடுப்பவனே நல்ல புத்திசாலி. சாதாரணமாய் வியாதி உண்டாவதற்கு இருவகைக் காரணங்கள் சொல்லலாம். மனிதன் பிறக்கும்பொழுதோ அல்லது தன் அஜாக்கிரதையினாலோ வியாதிக்குச் சித்தமாயிருப்பது ஒன்று. மற்றது, அடி, காயம், விஷம், அல்லது சுற்றுப் பக்கங்களிலுள்ள கண்ணுக்குப் புலப்படாத பூச்சிகள் அல்லது கருக்கள் இவை மூலமாய் வியாதி உண்டாக்கிக் கொள்வது. ஒரு குழந்தை தன் தாயின் கர்ப்பத்திலேயே பெற்றோர்களின் பலவீனமும் வியாதியும் அடைந்து அற்பபல்மாயும் பலவித ரோகங்களுடனும் பிறக்கலாம். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உற்பத்தியாகும் சந்ததிகளும் வரவரக் குறுகி, பலம் குன்றி வியாதியஸ்தராயும் உலக வாழ்க்கைக்கு உதவாதவர்களாயும் இருப்பார்கள். ஆகையால் இப்படி நேராவண்ணம் பாலியவிவாகம் முதலிய கொடிய வழக்கங்களை நமது நாட்டில் நிறுத்த வேண்டும். அன்றியும் நமது அஜாக்கிரதையினால் யாதொரு வியாதியும் உண்டாகாமலிருக்கும்படியும் கவனித்துத் தேக சுகத்தைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். மனிதன் சுவாசிக்கும் வாயு அவனுடைய உயிர் வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு அத்தியாவசியகமானதோ, அவ்வளவு அவனது தேக சௌக்கியத்திற்கும் முக்கிய

மாணுது. ஆதலின் தான் சஞ்சரிக்கும் இடங்கள் சுத்தமான காற்றுள்ள இடங்களாயிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்படியே அவன் குடியிருக்கும் வீடு, பருகும் நீர், உண்ணும் உணவு, உடுத்தும் ஆடை, இவை ஒவ்வொன்றும் சுத்தமாயிருப்பதோடு, தேகப்பயிற்சி, வெளிச்சம், போதிய நித்திரை முதலியனவும் அவனது சுகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. இனி தொத்து வியாதிகளைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன். குஷ்டரோகம் அவ்வியாதியஸ்தனைத் தொடுவதினாலும் அல்லது அவன் துணி முதலியன படுவதினாலும், மகம்மாரி வியாதி, எலியொட்டி ஈக்களின் மூலமாயும் வாந்திபேதி முக்கியமாய்க் குடிஜலத்தின் மூலமாயும், பெரியம்மை காற்றின் வழியாகவும், குளிர் ஜ்வரம் யானைக்கால் முதலிய வியாதிகள் கொசுக்களின் கடியாலும் உண்டாகின்றன. இப்படி ஒவ்வொரு வியாதியும் ஒவ்வொரு விதமாய் உண்டாகிறது. ஆனால் பொதுவாகக் கவனித்தால், நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாத மிகச் சிறிய லக்ஷக்கணக்கான பூச்சிகள் நம்முடைய தேகத்திலும் நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் ஆகாயத்திலும் சஞ்சரிக்கின்றன; இவைகளே தொத்து வியாதிகளை விளைவிக்கும் வித்து.

சுந்தரம்:—இப்படிப்பட்ட பூச்சிகள் கண்ணுக்கே புலப்படுவதில்லையென்றால் அவை இருக்கின்றன என்பதற்கு என்ன அத்தாட்சி?

ஆசிரியர்:—அதனை இரண்டொரு விஷயங்களால் தெரிவிக்கிறேன் கேள். ஒரு அறையில் ஒரு தேங்காய் முறியை எலி வாய் படாதபடி தொங்கவைத்து இரண்டு தினம் பொறுத்துப் பார்த்தால் தேங்காயைச் சுற்றி ஒரு விதமான கறுப்பு மாசு படர்ந்திருக்கும். அப்போது அதைப் பூஞ்சக் காளான் பூத்துவிட்டது என்கிறோம். அப்படிச் செய்தது மேற்சொன்ன பூச்சிகள் வேலையே. தவிரவும் வீடுகளில் கரந்தவண்ணமே வைக்கப்பட்ட பால் கெட்டுப்போவதற்கும், காய்ச்சின பால் கெட்டுப் போகாமலிருப்பதற்கும் காரணமென்ன? பசுவின் மடுவிலிருந்தோ பால் கறப்பவன் கையிலிருந்தோ அல்லது கறக்கும் பாத்திரத்திலிருந்தோ கறந்த பாலில் அகஸ்மாத்தாய்ச் சேர்ந்திருக்கும் பூச்சிகளுக்குப் போதுமான ஆகாரம் அப்பாலில் கிட்டுகிறபடியால் அவை அதி சீக்கிரம் பெருகிப் பாலைக் கெடுத்து விடுகின்றன. ஆனால் பாலைக் காய்ச்சும்போது பூச்சிகள் உஷ்ணந்தாங்க முடியாமல் மாண்டு போகின்றமையால், திரும்பவும் பாலில் வெளியே உள்ள உயிருள்ள பூச்சிகள் குடியேறிய பின்புதான் அப்பால் கெடக் கூடும். ஒரு துளி உறை மோரினால் பால் தயிராக மாறுவதும் பூச்சிகளினாலேயே. இவ்விஷயங்களினால் நம்மைச் சுற்றி மேற்கூறிய பூச்சிகள் இருக்கின்றன என்று தெளிவாகத் தெரிகின்றதல்லவா?

சுந்தரம்:—ஆமாம். ஆனால் இப்பூச்சிகள் நிறைந்துள்ள இவ்வுலகின்

கண் மனிதன் உய்யுமாறு எப்படி? உங்கள் கணக்கின்படி பார்த்தால், ஒவ்வொரு மனிதனும் வியாதியஸ்தனுகவன்றே இருக்க வேண்டும்?

ஆசிரியர்:—அப்படி உலகமெங்கும் வியாதி மயமாய் இராததற்குக் காரணம் சொல்லுகிறேன். முன் பேசிய பூச்சிகள் எங்கணும் பரவியிருந்தாலும் அவைகள் அனைத்தும் விஷப்பிராணிகளல்ல. உலக இயற்கையின் அமைப்புப்படி அவற்றில் பல நன்மை பயப்பனவாயும் சிற்சில மாத்திரம் கெடுதி யுண்டாக்குவனவாகவும் இருக்கின்றன. அஜீரணத்தை அகற்றி ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்க முற்கூறியபடி பாலைத் தயிராக மாற்றும் பூச்சிகளைப்போன்று நன்மைக்குரிய பூச்சிகளும் ஏராளமாய் இருக்கின்றன. தவிரவும் நாம் எடுத்துக்கொள்ளும விசேஷ ஜாக்கிரதையினுலோ தேகசுபாவத்தினுலோ, துர்ப்பூச்சிகளினுலும் யாதொரு கெடுதியும் உண்டாகாதிருப்பது முண்டு. வியாதி வித்துக்களாகிய பூச்சிகள் நமது தேகத்தின் புறத்திலும் ஆடைகளிலும் தங்கியிருந்த போதிலும் அவைகள் நமது இரத்தத்தில் சேர மார்க்க மில்லாத வரையில் யாதொரு கெடுதியும் செய்ய முடியாது. நமது முயற்சிக்கும் மீறி நமது தோலி னுட்புறம் பூச்சிகள் பிரவேசித்து வி[illegible]ற்றை நாசஞ்செய்யக் கூடியவையும், அவற்றின் சக்தியை ஒடுக்கக் கூடியவையுமாகிய வஸ்துக்கள் நமது இரத்தத்திலேயே இருக்கின்றன. ஆகையினுல்தான் நல்ல சுத்தமான இரத்தம் இல்லாதிருக்கும் தேகத்தில் வியாதிகள் எளிதாக உண்டாகின்றன. இனி துர்ப்பூச்சிகளால்யாதொரு கெடுதியும் உண்டாகாதபடி நமது இரத்தத்தைக் காப்பதற்கும் செயற்கை வழிகளுண்டு. பெரியம்மை என்ற கொடிய வியாதியினின்றும் தப்ப அம்மை குத்திக்கொள்வதை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். காய்ச்சின பாலிலன்றி, கடைந்த மோரில் உறையூற்றி வைத்தால் அது தயிராகாதது போல உரம் முதலியவற்றுல் பக்குவப் படுத்தப்பட்ட நிலத்தில் விதைக்காமல் அறுவடையான நிலத்தில் உடனே திரும்பவும் அதில் விதையைவிதைத்தால் பயிர் செழிப்பா யுண்டாகாதது போல, அம்மை குத்தி மாறுபாடடைந்த தேகத்தில் அம்மைப் பூச்சிகளான வித்துக்கள் எவ்விதம் சேர்ந்த போதிலும் அவை வேரூன்றிப் பலப்படா. மகம்மாரி என்ற கொடிய வியாதிக்கும் இவ் விதமான முன் சிகிச்சையுண்டு. இத்தியாதி முன் சிகிச்சைகள் தரும் வியாதி விடுதலையை சிலர் பிறவியிலேயே இயற்கையாய்ப் பெறுகிறார்கள். உதாரணமாக ஓர் ஸ்திரீ தன் கர்ப்பகாலத்தில் பெரியம்மையினுல் பீடிக்கப்பட்டவளாயின் அவள் கர்ப்பாசயத்திலுள்ள குழந்தைக்கும் அவ்வியாதிசற்று அணுகி அக்காரணம் பற்றி, அக்குழந்தைக்கு எத்தனை தடவை அம்மைபால் குத்தினுலும் பலிதமாகாமலும், அதற்குப் பெரியம்மை வியாதி வராமலும் இருப்பது இயல்பு. ஆகவே இப்போது நமக்குள் நிகழ்ந்த சம்பாஷ

ணையால் முக்கியமாக அறியவேண்டியது; பிரபஞ்ச இயல்புகளுக்கும் நமது தேக அமைப்பிற்கும் தக்கவாறு, நமது புத்தியுக்தி அநுபவங்களைக் கொண்டும், சுகாதார விதிகளை நன்குணர்ந்தும், தேகத்தைத் திடப்படுத்தும் முன்றுகளையும் வியாதி அணுகாது பாதுகாக்கும் முறைகளையும் அனுஷ்டித்து வந்தால் நாம் அரோகதிடகாத்திர தேகிகளாய்ச் சுகவாழ்க்கையடையலாம் என்பதே.

சுந்தரம்:—எனக்கு மிகப் பிரியமானதாகவும் பிரயோஜனமானதாகவும் இருந்த இந்தச் சம்பாஷணைக்குத் தங்களுக்கு மிக்க வந்தனம். இதைப் போன்ற விஷயங்களைப்பற்றித் தங்களோடு கூடியவரை அடிக்கடி பேச விரும்புகிறேன். நமஸ்காரம்.

கே. முத்துக்கிருஷ்ண பிள்ளை.

ரசிகை.

ஓர் நவீன தமிழ் நாடகம்.

56—ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

அங்கம் 1. காட்சி 3.

(அரச புத்திரிகளது பூம்பொழிலின் தென்புற வெல்லையாகிய வேலிக்குச் சிறிது தூரத்தில் ஓர் தடாகம். தடாகத்தின் மேற்குப்புறக் கரையருகே ஓர் அழகிய சிறு ஆலயம். அவ்வாலயத்துள் அமைக்கப் பெற்றிருந்த பீடத்தின்மீது சரஸ்வதி படம். படத்தின் முன்பு சில கனிவர்க்கங்களும் ஓர் பொற்பாத்திரத்தில் அமிர்தமும் சமர்ப்பிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. அருகே தீபங்கள் எரிகின்றன. ரசிகை, வசீகரி, ஆகிய இரு சகோதரிகளும் அன்னையின்முன்பு கைகூப்பி உள்ள முருகப் பாடுகின்றார்கள்:—)

ரசிகை:— ஆய கலை யறுபத்து நான்கினையும்
எய உணர்விக்கு மென்னம்மை— தூய
வுருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே
யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்.

வசீகரி:— வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு
வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள்— வெள்ளை
யரியா சனத்தி லரசரோ டென்னைச்
சரியா சனம்வைத்த தாய்.

(வேறு பல பாடல்களும் பாடுகின்றனர். விரிவஞ்சி அவை ஈண்டு விடப் பெற்றன, பற்பல தோத்திரங்களை உளமுருகப் பாடி, பின்னர் இருவரும் தேவ மாதரை யொப்பக் கண்ணிமையாது அன்னையையே உற்று

நோக்கியவாறு விழிகளிலிருந்து முத்து முத்தாக ஜலம் பெருகத் தன்னை மறந்த தியானத்திலிருக்கின்றனர்.)

(தடாகத்துக் கப்பால் வேலியைத் துளைத்துக்கொண்டு ஓர் நெடிய கத்தி தகதகவென ஜ்வலிக்கின்றது. உடனே சட சடவென ஓர் சப்தம். வேலியில் ஓர் பிளவு உண்டாகிறது. அதன் வழியாய்க், கையில் கத்தியோடு கம்பீரமாய்ப் பிரவேசிக்கின்றான் ரமணன். தடாகத்தை நோக்கி விரைந்து நடக்கின்றான். அதை அணுகிவிடுகின்றான். ஊழ்வலியால் அவனது திருஷ்டி ஆலயத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றது. கன்னிகைகளையும் காண்கின்றான். பதுமையாக நின்று நோக்குகின்றான். அவன் உள்ளத்தில் ஓர் புதிய கிளர்ச்சி எழுகின்றது. பெரும்பான்மை அந்தக் கிளர்ச்சி காரணமாகவும் சிறுபான்மை தாகத்தின் கொடுமையாலும் ஓடிவந்த களைப்பினாலும், ஓர் மயக்க முறுகின்றான். "கண்ணே!" என்ற மொழியைப் பதறுகின்ற குரலில் தொனித்து மூர்ச்சையாய்க் கீழே விழுகின்றான். அந்தத் தொனி அரச புத்திரிகளின் தியானத்தைக் கலைத்துவிடுகின்றது. இருவரும் தடாகத்தின் புறமாகப் பார்க்கின்றார்கள். ரசிகையின் நெஞ்சம் பதைக்கின்றது. வசீகரி அவள் முகத்தை நோக்குகின்றாள். அவள் தலைதாழ்த்திக் கொள்கின்றாள்.)

வசீகரி:—அக்கா! யாரோ ஒருவர் அதோ தடாகத்தருகே மூர்ச்சையாய் விட்டார், போய்ப் பார்ப்போம் வா.

ரசிகை:—என்ன! நாம் போகலாமா! நம் தந்தைக்குத் தெரிந்தால் என்ன சொல்வார்?

வசீகரி:—என்ன அக்கா! ஆபத்திற் கூடவா அந்தப்புரச் சட்டங்கள்! அவர் என்ன அவஸ்தையி லிருக்கிறாரோ? ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றியதால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை உனக்களிப்பதற்காகவே சாரதாதேவி இந்தப் புருஷனை அனுப்பியிருக்கிறாள். ஆலசியாமல் வா.

(எழுந்து தடாகத்தை நோக்கிச் செல்லுகின்றாள் விவாகத்தை வெறுத்த விமலை. ரசிகையும் எழுந்து அவளைத் தொடர்கின்றாள். இருவரும் ரமணனருகே வந்து அவன் முகத்தை நோக்குகிறார்கள். ரசிகையின் விழிகளில் தாரை தாரையாக ஜலம் பொங்கி வடிகின்றது. அதரங்கள் அதிரக் கூறுகின்றாள்:—)

"வசீகரி! வசீகரி! இனி என்ன செய்வதடீ? என்ன செய்வதடீ?"

(மேற்கூறச் சக்தியற்று, தன் வலக்கரத்தால் நெற்றியைத் தாங்கிக் கொண்டு கீழே உட்காருகின்றாள்.)

வசீகரி:—பயப்படாதே அக்கா! தைரியமாயிரு; சற்று நேரத்தில் எழுந்துவிடுவார் பார்.

(உடனே வசீகரி தடாகத்திலிருந்து இருகை நிறைய ஜலம் மொண்டு வந்து ரமணன் முகத்தில் தெளிக்கின்றாள். ரமணன் மூர்ச்சை தெளிந்து

அருகே உட்கார்ந்திருந்த ரசிகையின் முகத்தை நோக்குகின்றான். பெண்மணி நாணி எழுந்து நிற்கின்றாள். ரமணனும் எழுந்து உட்கார்ந்து மெல்லிய குரலில் "ஜலம்! ஜலம்!" என்கிறான். வசீகரி ஆலயத்திற் கோடுகின்றாள். ஆங்கு அம்மணியின் முன்பிருந்த அமிர்த பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்து அதை ரமணனுக்குக் கொடுக்கின்றாள். அவன் அமுதத்தைப் பருகுகின்றான். அவ்வாறு பருகும்பொழுதே, தலைதாழ்த்தி நின்ற ரசிகையின் கள்ளக் கண்கள் அவன் முகத்திற் பொருந்திய சௌந்தரியத்தையும் காந்தியையும் பருகுகின்றன. ரமணன் அமிர்தபானம் புரிந்தபின்பு பாத்திரத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்து நின்று இரு சகோதரிகளையும் நோக்கிக் கூறுகின்றான்:—)

ரமணன்:—தாகத்தின் கொடுமையால் வேலியைப் பிரித்து இந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டேன். க்ஷமித்துக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்னுயிரைக் காப்பாற்றியதை ஒருபோதும் மறவேன். நான் வேலியை முன்போல் அமைத்துவிட்டுப் போகிறேன்.

(தரையிற் கிடந்த கத்தியை எடுத்துக் கொண்டான். சரசரவென நடக்கின்றான். ரசிகையும் வசீகரியும் அவனையே நோக்குகிறார்கள். ரமணன் வேலிக்கப்பால் நிற்கின்றான். ஓர் ஏழை விருத்தை (கிழவி) ஓர் சுள்ளிக் கற்றையைத் தன்னிடையிற் றூங்கி தன்னிடக்கையால் அணைத்துக் கொண்டு வருகின்றாள். ரமணன் வேலிக்கப்பால் வந்ததும், பிரமித்து அவனைப் பார்த்தவாறே நிற்கின்றாள்.)

ரமணன்:—ஏன் பாட்டி மலைத்து நிற்கிறாய்?

விருத்தை:—யாரு நீங்கோ? நந்தவனத்திலிருந்து வர்ரேளே.

ரமணன்:—நான் இருப்பது புஷ்பபுரி. வேட்டை யாடுவதில் எனக்குக் குப் பிரிய மதிகம். எங்கள் ஊருக்கருகே யுள்ள காட்டில் இன்று வேட்டையாடப் போய் ஒரு மானைத் தொடர்ந்து நெடுந்தூரம் ஓடினேன். மான் அகப்படவில்லை. பின்பு தாகத்திற்குத் தண்ணீரைத் தேடிக்கொண்டு இந்த இடத்திற்கு வந்தேன். இந்த வேலிக்கப்பால் ஒரு தடாக மிருக்கிறதென்று ஒரு விறகுவெட்டி சொன்னான். தாகத்தை என்னாற் சகிக்கக் கூடவில்லை. ஆகையால் என் கத்தியின் உதவியினால் வேலியைப் பிரித்துக் கொண்டு தடாகத்திற்குப் போய் என் தாகத்தைத் தணித்துக் கொண்டேன்.

விருத்தை:—நீங்க நல்ல மனுஷாளா இருக்கிறேள். நீங்க இந்த நந்தவனத்துள்ளே போன சேதி நம்ம ராஜாவுக்குத் தெரிஞ்சா பெருந் தொல்லை வந்திடும். ரெண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமலே வீட்டுக்குப் போயிடுங்கோ.

ரமணன்:—என்ன தொல்லை வந்திடும் பாட்டி?

விருத்தை:— இது யாரு நந்தவனமின்னு ஒங்களுக்குத் தெரியாதோ? நம்ம ராஜா பெண்களுக்கு ஏற்பட்டது.

ரமணன்:—அதோ நிற்கிறார்களே! அவர்கள்தானா ராஜா பெண்கள்?

விருத்தை:—ஆமாம் அவாள் தான்.

ரமணன்:—என் பாட்டி! நமது அரச புத்திரிகளின் பெயர் ரசிகை வசீகரி என்று சொல்லுகிறார்களே. இவர்களில் யார் ரசிகை, யார் வசீகரி?

விருத்தை:—வெள்ளைப்பட்டுக் கட்டிக்கொண்டிருக்காளே அந்த அம்மாதான் வசீகரி. பீதாம்பரம் கட்டிருக்கிற அம்மாதான் ரசிகா.. ஆனா என் நமக்கு இந்த வீண்பேச்சு. ஆரேனும் பார்த்துவிட்டா நம்ம ரெண்டு பேரையும் ராஜா முன்னே கொண்டு போயிடுவா.

ரமணன்—பிரித்த வேலியை நான் முன்போல் சரியாய் அமைத்து விட்டுப் போகிறேன்.

விருத்தை:—ஒங்க இஷ்டப்படி செய்யுங்கோ. நான் போறேன்.

[விருத்தை செல்கின்றாள். ரமணனும் வேலியை முன்போல் அமைத்து விட்டு மறைகிறான். தடாகத்தருகே நின்ற ரசிகையும் வசீகரியும் சம்பாஷிக்கின்றனர்.]

வசீகரி:—எனக்கா! இந்தச் சமயம் நாம் இங்கே இல்லாவிட்டால் அவருடைய கதி என்னவாயிருக்கும்!

ரசிகை:—அடி கண்மணி! வசீகரி! நீ ஓர் அரிய வீரஸ்திரீ. (தங்கையின் கன்னமொன்றை முத்தமிடுகிறாள்.) உன் பரோபகார குணத்தையும் உன் தைரியத்தையும் எனக்கு நன்கறிவிப்பதற்கே நமது அன்னை இவரை அனுப்பினாள். நீயே அரசியாவதற்குத் தகுந்தவள். நீ அரசியானால்தான் நமது குலத்தின் புகழ் எங்கும் பிரகாசிக்கும்.

வசீகரி:—என்னை வீணாய்ப் புகழாதே அக்கா.—இந்த விஷயத்தை நமது தந்தைக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமல்லவா?

ரசிகை:—அவருக்குத் தெரிந்தால் நான் புகழ்ந்ததைப் பார்க்கிலும் அதிகமாகவே உன்னைப் புகழ்வார். ஆகையால் தெரிவிக்கவேண்டியது தான்.

வசீகரி:—அவர் என்னைப் புகழ்வதாயிருந்தால் தெரிவிக்க எனக்குப் பிரியமில்லை. ஆனால் நமது நந்தவனத்தில் ஓர் புருஷன் வந்ததை அவருக்குத் தெரிவியாதிருக்கக் கூடாது. ஆகையால் அம்மணிக்குச் சமர்ப்பித்த பிரசாதங்களை எடுத்துக்கொண்டு போகலாம் வா. (போக அடியெடுக்கின்றாள்.)

ரசிகை:—சற்றுப் பொறடீ.

வசீகரி:—எனக்கா? (செல்லாது நிற்கின்றாள்.) தந்தைக்குத் தெரிவித்துவிட்டால் எனக்கு அகந்தை தலைக்கேறிவிடுமென்றெண்ணுகிறாயோ?

ரசிகை:—அகந்தை என்னைப்போன்ற பேதைகளிடமிருக்குமே யொழிய உயர்ந்த கொள்கைகளையுடைய உன்னை அணுகுவதற்கும் அஞ்சுமே.

வசீகரி:—அப்படியானால் நீ ஏன் சொல்லவேண்டாமென்கிறாய்?

ரசிகை:—ஏனென்றால்—ஏனென்றால்—ஏனென்றால்—(சிறிது நேரம் மௌனம்.) காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் நமது தந்தைக்குச் சொல்லவேண்டாமென்று மாத்திரம் என் புத்தியில் தோன்றுகிறது.

வசீகரி:—சரி உன் புத்தியில் தோன்றுகிறபடியே சொல்லாதிருந்து விடுவோம்.

ரசிகை:—ஒரு விஷயம் என் மனத்தைக் கலக்குகிறதடி.

வசீகரி:—என்ன விஷயம்?

ரசிகை:—அந்தப் புருஷர் யாரென்று நினைக்கிறாய்?

வசீகரி:—யாராயிருந்தாலென்ன?

ரசிகை:—அவர் ஒரு அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்று நினைக்கிறேன்.

வசீகரி:—அவர் அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்திருந்தாலென்ன! ஆண்டி வம்சத்தைச் சேர்ந்திருந்தாலென்ன! நமக்கென்ன! நாழிகையாகிறது. போகலாம் வா.

ரசிகை:—ஆனால்—

வசீகரி:—ஆனால் என்ன?

[ரசிகை தன் மேல் இதழ்களைக் கிள்ளிக்கொண்டு மௌனமாய் ஆலோசிக்கின்றாள்]

வசீகரி:—(புன்னகையுடன்) என்னக்கா! இங்கே நடந்த விஷயங்களை நமது தந்தைக்குச் சொல்லவேண்டாமென்று நீ சொன்னதையும், நீ மெல்ல மெல்லப் பேசுவதையும், என்னென்னவோ யோசித்துக்கொண்டு உதட்டைக் கிள்ளிக்கொண்டிருப்பதையும், கவனித்தால், நீ விரும்பிய வரத்தை இன்றைக்கே அம்மணி அளித்துவிட்டாள் போலிருக்கிறது.

ரசிகை:—(முகஞ்சிவந்து) என்னடி இப்படிப் பேசுகிறாய்! என் புத்திக்குத் தோன்றியதைச் சொன்னால் என்னென்னவோ அர்த்தம் செய்து கொள்ளுகிறாயே. எல்லாவற்றையும் இப்பொழுதே நமது தந்தைக்குச் சொல்லலாம் வா.

வசீகரி:—வேண்டாம் வேண்டாமக்கா. என்னை க்ஷமித்துக்கொள். நான் வேடிக்கையாகச் சொன்னேன். உண்மையில் நான் ஒரு அர்த்தமும் செய்து கொள்ளவில்லை. போகலாம் வா.

(இருவரும் ஆலயத்தை நோக்கிச் செல்லுகிறார்கள்.)

பத்திராதிபர்.

உடற்கூறுபாடு.

இம்மழையில் பிரசுரிக்கப்பெறும் பாகத்தில் வழங்கும் சாஸ்திரார்த்தமான பதங்களுக்குச் சரியான ஆங்கிலப் பதங்கள் வருமாறு:—

உடற்கூறுபாடு.	Anatomy.
கங்காளம் (எலும்பு அல்லது அஸ்திக்கோவை.)	Skeleton or bony framework.
பேசிகள், தசை நார்கள், மாமிசம்,	Muscles.
தருணாஸ்தி, முருந்து, குருத்தெலும்பு,	Cartilage.
சல்லியக் கவிப்பு, அஸ்திக்கவிப்பு.	Periosteum.
தீர்க்காஸ்திகள், நீண்ட எலும்புகள்.	Long bones.
ஹ்ரஸ்வாஸ்திகள், (குட்டை அல்லது உருண்டை எலும்புகள்.)	Short bones.
கபாலாஸ்திகள், பலகாஸ்திகள் அல்லது தகட்டெலும்புகள்.	Flat bones.
விஷமாஸ்திகள், ஒழுங்கீன அல்லது கரடு முரடான எலும்புகள்.	Irregular bones.
காம்பு.	Shaft.
அருதிகள்.	Extremities.
மச்சை.	Marrow.
எலும்புக் கண்ணறைகள்.	Spongy or Cancellous tissue.
கரோடி, சிரசு, மண்டை.	Skull.
அங்கூரம்.	Process.
வம்சாஸ்தி, முள்ளந்தண்டு.	Spinal Column.
முண்டம், உடல்.	Trunk.
ஊர்த்வசாகைகள், உற்காயம்.	Upper Limbs.
அதச்சாகைகள், அதக்காயம்.	Lower Limbs.
சிரக்கபாலம், தலை எலும்புக்கூடு.	Cranium.
லலாடாஸ்தி, நெற்றி எலும்பு.	Frontal Bone.
நெற்றிமேடுகள்.	Frontal Eminence.
புருவமேடுகள்.	Superciliary Ridges.
நாசிகாபீடம்.	Nasal Tuberosity.
கண்கூட்டுத் தட்டை எலும்புகள்.	Orbital Plates.
பிடரெலும்பு, பிற்கபாலம்.	Occipital Bone.
கபால மூலத்துவாரம்.	Foramen Magnum.
சுஷீம்நாகாண்டம், மூளைக்கொடி முதுகெலும்பு நாடி.	Spinal Cord.
மூட்டுமுடிகள்.	Condyles.
பச்சிமார்புதம், பின்பிதுக்கம்.	Occipital Protuberance.

நாடிகள், தமனிக்கள், இரத்தக்குழாய்கள்.	Arteries.
நரம்புகள்.	Nerves.
சங்காஸ்திகள், கன்னப்பொறிஎலும்புகள், காதெலும்புகள்.	Temporal Bones.
பார்சவகபாலங்கள், பித்திகைஎலும்புகள், தலையின் பக்க எலும்புகள்.	Parietal Bones.
ஜதூகாஸ்தி.	Sphenoid Bone.
ஜர்ஜராஸ்தி.	Ethmoid Bone.
கபாலரேகை, கபாலசந்தி.	Suture.

உடற்கூறுபாடுகளைக் கற்கும்பொருட்டு முதலாவதாக, **கங்காளம்** (எலும்புஅல்லது அஸ்திக் கோவை) என்று சொல்லப்படுவதைப் பல பாகங்களாகப்பிரித்து அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள சம்பந்தத்தைக் கவனிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஈஸ்வரன் சிருஷ்டித்த மனிதர்களின் தேகத்தில் (பற்கள் தவிர) 200எலும்புகள் உள்ளன. இவைகள் பலமாயும், வைரமாயும், மங்கலான வெண்ணிறத்தனவாயுமிருக்கின்றன. இவ்வெலும்புகள் மனிதன், ஆடு, மாடு, குதிரை முதலானவைகளுக்குச் சதைக்குள்ளும், நண்டு, விரால் நத்தை முதலியவற்றிற்குச் சதைக்கு வெளியிலும், ஆமை முதலியவற்றிற்கு உள்ளும் வெளியிலும் இருக்கின்றன.

மானிடசரீரத்தின் எலும்புக் கூடானது—

1. தேகத்தின் உருவத்தையும் உறுதியையும் கொடுப்பதற்கும்,
2. பேசிகள் (தசை நார்கள்)சேர்மானத்திற்கும்,
3. வயிறு, மார்பு, கபாலம் முதலிய இடங்களுக்குள் இருக்கிற உயிருக்காதாரமான சில உறுப்புக்களைப் பாதுகாப்பதற்கும்,

ஆன ஒரு கட்டு வேலையாயிருக்கிறது.

இளமைப் பருவத்தில் அநேக எலும்புகள் மெதுவான முருந்து அல்லது **தருணாஸ்தி** (குருத்தெலும்பு) யாக இருந்து, வளர வளர, அதில் சுண்ணாம்பு அதிகரிப்பதால் வைரமாகின்றன. அஸ்திகள் நடுவயதுவரையில் விர்த்தியடைந்து, முதிர்ந்த வயதில், அவைகளில் சுண்ணாம்பு கணக்கில் அதிகரிப்பதால் இலேசாய் ஒடியக்கூடியவை யாகின்றன. அஸ்திகள் **அஸ்திக்கவிப்பு** என்னும் ஜவ்வால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. சாதாரணமாக அஸ்திகளை அவைகளின் ரூபத்திற்குத் தக்கபடி நான்கு வகுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன:—

1. நீண்ட எலும்புகள் அல்லது **தீர்க்காஸ்திகள்.**
2. குட்டைட எலும்புகள் அல்லது **ஹ்ரஸ்வாஸ்திகள்.**

3, தகட்டெலும்புகள் அல்லது கபாலாஸ்திகள் அல்லது பலகாஸ்திகள்.
4. ஒழுங்கீன எலும்புகள் அல்லது விஷமாஸ்திகள்.

1-வதான நீண்ட எலும்புகள் முக்கியமாய்ச் சரீரத்தின் நீண்ட அங்கங்களில் ஒரு காம்புடனும் இரண்டு அருதிகளுடனும் காணப்படும்.

காம்பு—உருவத்தில் ஸ்தம்ப வடிவாயும், வெளிப்புறம் கெட்டியாயும் உட்புறம் ஜீவன் இருக்கும்போது மச்சையை அடக்கும்படியாயும் குழாயாயுமிருக்கும் பாகத்திற்குக் காம்பு என்று பெயர்.

அருதி—அகலமாய், விரிந்து பக்கத்து எலும்புடன் சேரும் பாகத்திற்கு அருதி என்று பெயர். எலும்பின் வெளிப்புறமானது பேசிகள் சேர்மானத்திற்காகச் சற்றுக் கரடுமுரடாகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

2-வதான குட்டை எலும்புகள். இவைகளை உருண்டை எலும்புகள் என்று சொல்லலாம். இவை மத்தியில் கனத்தில் லேசாயும் பல எலும்புக் கண்ணறைகள் உள்ளனவாயும் இருப்பதோடு சுற்றிலும் கெட்டியான எலும்பால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இவை கை மணிக்கட்டுகளிலும் கணுக்கால்களிலும் இருக்கின்றன.

3-வதான தகட்டெலும்புகள். இவை சரீரத்தின் பதிவான இடங்களிலும், இடுப்பு, கரோடி (சிரசு) முதலிய இடங்களிலும் இருக்கின்றன. இவை கீழ்மேல் தட்டுகள் தடித்தனவாயும், மத்தியில் இலேசான கனமும் எலும்புக் கண்ணறைகளும் உடையனவாயும் பேசிகள் சேர்மானத்திற்காக வெளியில் அங்கூர முடையனவாயு மிருக்கின்றன.

4-வதான ஒழுங்கீன எலும்புகள். இவை விரூபமாயிருப்பதால் இவைகளைக் கரடு முரடான எலும்புகள் என்றும் சொல்லலாம். இவைகளும் மற்ற எலும்புகளைப்போல் சுற்றிலும் கெட்டியாயும், மத்தியில் இலேசானகனமும் எலும்புக் கண்ணறைகளும் உடையனவாயுமிருக்கின்றன. இவற்றை முள்ளந்தண்டு முழுவதிலும் பார்க்கலாம். அஸ்திக்கோவையைப்பற்றி வாசிக்கும்போது மானிடசரீரமானது நேராக நிற்கிறதென்றும், உள்ளங்கைகள் இரண்டும் முன்புறமாகவும், கைப்பெருவிரல்கள் இரண்டும் சரீரத்திற்கு வெளிப்புறமாகவும் இருப்பதாக நிதானித்துக் கொள்ளவேண்டும். தலையின் உச்சியிலிருந்து இரண்டு பாதங்களின் மத்தி இடத்திற்கு நேர்க்கோடொன்று இழுப்போமானால் அதுதான் சரீரத்தின் மத்திய பாகத்தைக் காண்பிக்கும் அடையாளமாகும். இவ்விஷயங்கள் பின்சொல்லலாகும் விஷயங்களுக்கு அதிக உபயோகமுள்ளவை யாகையால் இவற்றை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டியது அவசியம்.

அஸ்திகளைப் பலபாகங்களாகப் பிரிக்க மானிட சரீரத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம்.

1. சிரசு அல்லது **கரோடி** (சிரசும் முகமும் அடங்கிய பாகம்.)

2. உடல் அல்லது **முண்டம்** (சரீரத்தில், சிரசு, கால், கை, நீக்கி மீதப் பாகம்.)

3. உற்தாயம் அல்லது **ஊர்த்வசாகை** (தோள், புஜம் கரம், மணிகட்டு, கரதலம், விரல்கள் அடங்கிய பகுதி.)

4. அதக்காயம் அல்லது **அதச்சாகை**(தொடை, கால். கணுக்கால், பாதம், விரல்கள் முதலியவை அடங்கிய பகுதி.)

கரோடி அல்லது சிரசு. இதில் அடங்கிய எலும்புகளை இரண்டு விதங்களாகப் பகுக்கலாம். அவை (1) சிரக்கபாலத்திலுள்ளன, (2) முகத்திலுள்ளன.

சிரக்கபாலம் அல்லது தலை எலும்புக்கூடு. இது உச்சியிலுள்ள. உருண்டையான பாகம், நெற்றி அல்லது புருவம், தலையின் பின்பாகம் இவைகள் அடங்கிய பாகம். இதில் 8 கபால எலும்புகள் ஒன்றோடொன்று கூடியிருக்கின்றன. இவ்வெட்டு எலும்புகளும் சேர்ந்து மூளையைக் காப்பதற் கேற்றகெட்டியான பெட்டி போன்ற ஓர் எலும்பறையை அமைக்கின்றன. அவ்வெட்டு எலும்புகள் வருமாறு:—

(1) **நெற்றி எலும்பு அல்லது லலாடாஸ்தி.** முன்புறத்திலுள்ளது. நெற்றியின் இருபுறமாயிருக்கும் மேடுகளுக்கு **நெற்றி மேடுகள்** என்றும், அவைகள் அடியில் வளைந்திருக்கிறவைகளுக்குப் **புருவ மேடுகள்** என்றும், அவை இரண்டுக்கும் மத்தியில் கூர்மையாயிருக்கும் பாகத்திற்கு **நாசிகா பீடம்** என்றும் சொல்லப்படும். நெற்றி எலும்புக் கடியில் உள் நோக்கித் தட்டையாயும் சன்னமாயும் இரண்டு எலும்புப் பிதுக்கங்கள் உண்டு. அவைகளுக்குக் **கண் கூட்டுத்தட்டை எலும்புகள்** என்று பெயர். இவ்வெலும்புகளுக்கு மத்தியில் ஒரு சிறிய எலும்புப் பிதுக்கம் உண்டு. இதில் மூளையின் ஜவ்வு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். நெற்றி எலும்பானது குழந்தைப் பருவத்தில் இடையே சிறிய சந்துடன் இரண்டு பாகமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு, தலையின் பக்க எலும்புகளின் மத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள சந்துடன் தொடர்ச்சியா யிருக்கிறது.

(2) **பிற்கபாலம் அல்லது பிடரெலும்பு.** பின்புறத்திலுள்ளது. இது மூளையின் பெரும்பாகத்தை அடக்கிக்கொண்டிருப்பதால், அகலமாயும் ஆழமாயு மிருக்கிறது. இதனுடைய அடிப்பாகம் முள்ளந்தண்டு அல்லது வம்சாஸ்தியின் மேல் முனையில் பொருந்தச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு பொருந்துமிடத்தில்

இக்கபால எலும்பில் ஒன்றரை அங்குலச் சுற்றளவுள்ள **கபால மூலத்துவாரம்** என்ற ஒரு பெரிய துவாரமுண்டு. இந்தத் துவாரத்தின் மூலமாக மூளையிலிருந்து **சுஷீம்நாகாண்டம்** என்ற மூளைக்கொடி வெளிவந்து **வம்சாஸ்தி** அல்லது முள்ளந்தண்டுக்குள் பிரவேசிக்கிறது. இந்தத் துவாரத்திற்கு இருபக்கங்களிலும் **பூட்டுமுடிகள்** என்ற சிறு பிதுக்கங்கள் உண்டு. இவைகள் முள்ளந்தண்டிலுள்ள முதல் எலும்புடன் சேர்ந்து தலையை முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அசையச் செய்கின்றன. இந்தத் துவாரத்திற்கு அடுத்த மேற்புறத்தில் பின் பிதுக்கம் அல்லது **பச்சிமார்புதம்** என்ற ஒரு பிதுக்கம் காணப்படும். இதில் இப்பெரிய துவாரத்தைத் தவிர்த்து இரத்தக் குழாய்களும் நரம்புகளும் மூளைக்குப் போவதற்கும் அதிலிருந்து வருவதற்கும் அநேகசிறிய துவாரங்களு மிருக்கின்றன. பிடரெலும்பின் உட்புறத்தில் இரண்டு நீண்ட சிலுவையை ஒத்த வரம்புகள் உண்டு. அவைகளில் மூளையின் ஜவ்வு ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்.

3. 4. **கன்னப்பொறி எலும்புகள் அல்லது சங்காஸ்திகள் அல்லது காதெலும்புகள்.** இருபக்கங்களிலுமுள்ள இரண்டு எலும்புகள். ஒவ்வொன்றிலும் செவித் துவாரத்திற்குச் சற்று மேலிருந்து புறப்பட்டு, முன்னுக்குப்போய் கன்னத் தெலும்போடு கூடியிருக்கிற சன்னப் பிதுக்கத்திற்கு (Zygoma) **ஜைகோமா** என்று பெயர். இதில் மாமிசத் தசைகள் ஒட்டிக் கொள்ள மேடு பள்ளங்களும், நரம்புகளும் நாடிகளும் ஓடத் துவாரங்களு மிருக்கின்றன.

5. 6. **தலையின் பக்க எலும்புகள் அல்லது பார்சவ கபாலங்கள் அல்லது பித்திகை எலும்புகள்.** கன்னப்பொறி எலும்புகளுக்கு மேலே தலையின் இரு பாரிசங்களையும் உச்சியையும் கவர்ந்திருக்கிற இரண்டு எலும்புகள். இவைகளின் மேற்புறம் குவிந்திருக்கிறது. இவைகளின் உட்புறத்திலும் கால்வாய்கள் ஒத்த அநேக வரம்புகள் காணப்படும். இவைகளில் நாடி நரம்புகள் ஓடுகின்றன.

7. **ஜதுராகாஸ்தி.** சிரக் கபாலத்திற்கு அடிப்புறத்தில் பிடரெலும்பிற்கு முன் அமைந்துள்ள இரண்டு எலும்புகளில், பெரியதாய் உருவத்தில் இறக்கைகள் விரிந்த வௌவாலைப் போலொத்து முன் இருப்பது. இதன் மத்தியஸ்தானத்திற்கு உடல் என்றும் இரு பாரிசங்களிலும் இருக்கிற சன்ன ஓடுகளுக்கு இறக்கைகள் என்றும் சொல்லலாம்.

8. **ஜர்ஜராஸ்தி.** ஜதுராகாஸ்தியின் பின்னுள்ள சிறிய எலும்பு. இந்த இரண்டு எலும்புகளும் கபாலத்தின் இதர எலும்புகளுடன் சேர்ந்து நெற்றி எலும்பிலுள்ள நேத்திரக் குழிகள் இரண்டுக்கும் மத்திய ஸ்தானம் மூக்கின் அடித்துவாரங்கள் வரையிலும் பரவி நிற்கின்றன. ஜர்ஜராஸ்தி செல்ல

பொருமக னல்ல தில்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே."

பழையகால அரசர்களுடைய யுத்த முறைகளையும் அதன் பாகுபாடுகளையும் விவரமாகக் கூறுகிற வெண்பாமாலை என்கிற நூலில் அதன் ஆசிரியர் ஒரு ஸ்திரீயின் செய்கையைப்பற்றிக் கூறுகிறார். அதாவது தம்மூரின் மேல் படையெடுத்துச் சத்துருக்களின் சேனைகள் வந்தன. அதைப் பார்க்க இவள் மனம் பொருமல் தான் பாலூட்டிக்கொண்டிருந்த குழந்தையின் வாயைத் தன் குசங்களினின்றும் நீக்கி முன்னே பகைவர்களைக் குத்தி வளைந்து போயிருக்கிற வேலாயுதத்தைச் சீர்ப்படுத்தி அவன் கையில் கொடுத்து அவனைப் பார்த்து "உனது முன்னோர்கள் போரில் புறங்கொடாது பகைவரைக் கொன்று களத்தில் மாண்டு நடுகல்லாயினர். ஆகையால் அவர்கள் செய்ததைப்போன்ற புகழுக்கேதுவாய செய்கைகளை நீயும் செய்ய வேண்டும். ஆகையால் யுத்த களத்துக்குச் செல்வாயாக." என்று கூறுகிறாள். இது

"வந்தபடை நோனாள் வாயின் முலைபறித்து
வெந்திற லெஃகமிறைக் கொளீஇ—முந்தை
முதல்வர்கற் றான்காட்டி மூதில் மடவாள்
புதல்வனைச் செல்கென்றாள் போர்க்கு."

என்ற செய்யுளால் விளங்கும்.

ஒரு ஸ்திரீயின் மகன் போர்க்களத்தில் ஒரு யானையின்மீது வேலை எறிந்துவிட்டுத் திரும்பவும் அதனைப்பெறும் ஆற்றலில்லாது புறங்கொடுத்து மீண்டனன். அவனைக்கண்ட அவன் தாய் "இதற்குமுன் எமது முன்னோர் ஒருவருஞ் செய்யாத இழி தொழிலைச் செய்து அதனால் பெரும் பழியை எங்கள் குடிக்கு உண்டாக்கிய மூடன் நீ, இத்தகையவனாகிய உன்னைப் பெற்ற எனது வயிற்றை அறுப்பேன் அறுப்பேன் என்று கூறினாள்." இது,

"வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே
... ...
புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த எஃகம்
அதன்முகத் தொழிய நீபோந் தனையே
அதனால் எம்மில் செய்யாப் பெரும்பழி செய்த
கல்லாக் காளையை ஈன்ற வயிறே!"

என்னுஞ் செய்யுளால் அறியப்படுகிறது.

இவ்வாறு தமிழ்நாடு முற்காலத்து அழியா உரனுடை உள்ளத்து மகளிர் பலரை உடையதாயிருந்தது. அக்கால மகளிர் பலருடைய மனநிலையே இவ்வாறிருந்த தென்றால், ஆடவர் வீரம் இத்தகையதென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இக்காலத் தமிழர்க்கு மேலே கூறுஞ்செய்திகள் அதி

சயத்தை விளைவிக்கக்கூடிய கற்பனைகளாகத் தோன்றும். அதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய மனநிலையே. நமது தமிழ்ச்சிறுவர்கள் பயமென்னும் ஆகாயத்தின் நடுவில் தங்களால் ஒன்றுமே முடியாதென்கிற கொள்கையாகிற வீட்டில் தரித்திரம் என்னும் தாய்மாரால் அறியாமையாகிற பாலூட்டி வளர்க்கப்படுகின்றனர். பழைய காலம்போல் ஆடவர் மகளிர் அனைவரும் தமிழ்க்கல்வியைக் கற்றுச் சங்கநூல்களை ஓதியுணருங் காலம் எப்பொழுது உண்டாகுமோ அப்பொழுதுதான் தமிழ்நாடு பண்டைய நிலையை எய்தி வீரமகளிர் பலரையும் வீரர் பலரையும் உடையதாய் விளங்கும்.

பாம்பின் சாபம்.

76-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

சங்கரலிங்க தாசரின் வரலாறு. “1907-ம் வருடத்து வில்சன் கோப்பைக் காற்பந்து பந்தயத்தில் திரிச்சிராப்பள்ளிக் காலேஜ் ஜெயித்ததற்குக் காரணமாக நின்றவர்கள் சங்கரலிங்க தாசரும் கிருஷ்ண தாசரும் என்று அவ்வருஷம் நவம்பர் மாதத்தில் ஒரு தேதித் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரமானது பலரும் அறிந்த விஷயம். மேலும் காற்பந்தில் சங்கரலிங்க தாசருக்கு இணை தென்னிந்தியாவில் கிடையாதென மெயில் பேப்பரில் குறித்திருந்தது இன்றும் பலர் ஞாபகத்திலிருக்கலாம். அவர் விளையாட்டில் தேர்ச்சி அடைந்தது அல்லாமல் படிப்பிலும் சாதாரணமானவரல்லர் என்பதற்கு மறுவருஷம் பிப்ரவரி மாதம் வெளிப்போந்த காலேஜ் பத்திரிகையில் முந்தின வருடத்துச் சென்னை சர்வகலாசாலை பி. ஏ. பட்டப் பரீக்ஷையில் கணக்கு வகுப்பில் இராஜதானியில் முதலாகத் தேறினவர் சங்கரலிங்க தாசரென்று அவருடைய சித்திரப்புகைப் படத்துடன் பிரசுரஞ்செய்திருந்ததே சான்றாகும். அதே பத்திரிகையில் கீழ்க்குறிப்பில், கணக்காசிரியரால் சிறப்பாகத் தேறுவானென்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட கிருஷ்ண தாசன் சோதனையில் தவறிப்போனது விசனிக்கற்பாலதே என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிறகு செல்வாக்கிற் சிறந்த காலேஜ் தலைமை ஆசிரியரிடமிருந்து மதராஸ் கவர்ன்மெண்டாருக்கு ஒரு சிபார்சுக் கடிதம் பெற்று அதனால் டிபுடி தாசில்தாராக வேலை

கற்றுக் கொள்ளும்படி உத்தரவு பெற்றும் வேலையில் அமராமல் சங்கரலிங்க தாசன் ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் திடீரென்று சிங்கப்பூருக்குப் போய்விட்டானென்ற வதந்திமட்டும் ஊர்முழுவதும் பரவிவிட்டது. அவன் அவ்வண்ணஞ் செய்ததற்கு அந்தரங்க காரணம் என்னவென்று இக்கதையைப் படிக்கும் பிரபுக்கள் கவனிப்பார்களாக.''

* * *

இவ்வண்ணம் நான் படித்துவரும்பொழுதே ஒரு பக்கத்தை முடித்து மற்றொரு பக்கம் திருப்பும்பொழுது ஒரு உதிரிக் கடிதம் பறந்து கீழே விழுந்தது. அதில் பின் வருமாறு குறிததிருந்தது.

“எனது ஜீவிய சரித்திரத்தைப் படர்க்கையிடமாக எழுதி வெளியிடவேண்டு மென்பதே எனது கருத்து. அதுவே இலௌகிகத்திற்கு உசிதமானது.” மேலும் படிக்கலுற்றேன்.

* * *

“சங்கரலிங்க தாசன் கிருஷ்ண தாசன் என்ற இருவர்களும் சிவகிரியிலிருந்து போய்த் திருச்சியில் படித்தவர்கள். சங்கரலிங்க தாசன் அருணசலப் பூசாரியின் மகன். இப்பூசாரி தனது மகனைப் பாலியந்தொட்டு தெய்வந்தொழல், ஆசான் வழிபடுதல் மெய்பேசுதல், தருமஞ்சிந்தித்தல் முதலிய நற்குணங்களிற் பழக்கி அவன் கற்பதற்கு வெளியூருக்குப் போவதற்கு முன்னே சகல தருமங்களிலும் அவாவையும் அறிவையும் ஊட்டிவிட்டார். ஆகவே சங்கரன் தனது ஆசிரியரிடத்து, ‘அழலினீங்கா னணுகானஞ்சி நிழலினீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோடு’ படர்ந்தான்.

,, கிருஷ்ண தாசனோ பெரிய வம்சத்திற் பிறந்து செல்வத்தில் வளர்ந்தவனாகையால் படிப்பில் அதிக சிரத்தை கொண்டவனல்லன். கலாசாலைக் கோட்பாடுகளுக்கு மாறாக நடப்பது, உபாத்தியாயர்களை எதிர்த்து வாயாடுதல், தன்னினுஞ் சிறுவர்களை வருத்துவது, பள்ளிக்கூடச் சாமான்களைச் சேதப்படுத்துவது முதலிய சில்லரை விஷயங்களுக்கென்று துஷ்டர்கள் கோஷ்டி, எற்

படுத்தி அதற்குத் தலைவனாகத் தானே அமர்ந்துகொண்டவன். மேலும் அவன் ஊர்ச்சச்சரவுகளில் தலையிட்டு, பாலக்கரைத் துருக்கரோடடா ஜங்ஷன் ஆங்கில இந்தியர்களோடும் கர்நாடகக் காலாட்படைச் சிப்பாய்களோடும் சண்டையிடுவான். ஸ்ரீரங்கம் திருவானைக்காவல் முதலிய பக்கத்துப் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில உற்சவ காலங்களில் அதிக்கிரமங்கள் செய்வது, கோட்டை வெளி வீதிகளில் கூச்சலிடுவது, உச்சிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு மேல் ஏறுவது, பொதுஜனக் கூட்டங்களில் உபந்யாசம் காதில் விழாதபடி ஆரவாரிப்பது, நாடகம், 'பாட்டுக் கச்சேரி, தாசிக் கூத்து, மிருகக்காட்சி முதலிய துர்விஷயங்களிற் பணத்தை விரயப்படுத்துவது முதலிய விஷயங்களில் கண்ணுங் கருத்துமாக விருந்தான்.

கிருஷ்ணதாசன் இவ்வகையாகத் திருச்சியில் நடந்துகொண்ட விஷயம் சிவகிரியில் ஒருவருக்குந் தெரியாது. சங்கரனும் கோட்சொல்லுங் குணமிலானையால் இதைப்பற்றித் தன்னூரில் மூச்சும் விடவில்லை. பிறகு கிருஷ்ணதாசன் சோதனையில் தேறாததினால் ஊருக்குத் திரும்பாதது கண்டு அவன் தகப்பனார் சங்கரனை வினவியபொழுதும் அவன் ஒன்றும் வெளியிடவில்லை. அப்பால் கிருஷ்ண தாசின் தகப்பனார் திருச்சிக்குச் சென்று ஆங்கு காலேஜ் அதிகாரிகளிடமிருந்து தனது மகன் நடத்தைகளைப் பூராவாக அறிந்து கிலேசபட்டுச் சங்கரன் தன்னை எச்சரிக்காததற்காகச் சினங்கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பி நேரில் அருணசலப் பூசாரியிடஞ் சென்று அவரது மகனுடைய மௌனத்தைக் குறித்துக் கடிந்து பேசி சங்கரன் மீது பழிசுமத்தி வருத்தத்துடன் வீடு சென்றார். தனது நண்பருடைய முறையீட்டைக் கேட்ட பூசாரி தனது மகனை அழைத்துச் சினந்தும் திட்டியும், தன்னை ஒருகாலும் பார்க்கவேண்டாமென்றும், தனது வீட்டைவிட்டு உடனே வெளிக்கிளம்பும்படியும் ஆஞ்ஞாபித்துவிட்டார். தாசீல் வேலைக்கு உத்தரவு பெற்றிருந்த சங்கரன் பிதாவின் இடிபோன்ற மொழிகளைக் கேட்டுத் திக்பிரமை கொண்டு யாது செய்வதென்றறியாமல் திகைத்துத் தனது ஜன்ம பூமியிலிருக்கச் சற்றுஞ் சம்மதியாமல் தனது மாமனால் கொடுக்கப்பட்ட ரொக்கத்

கையான ஐம்பதினுயிர ரூபாய்களையும் மதருஸ் பாங்கியினின்றும் வாங்கிக்கொண்டு தூத்துக்குடி மார்க்கமாகக் கொழும்பு சென்று பிறகு சிங்கப்பூர் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அருணுசலப் பூசாரி தன் மகன் நீங்கினவுடன் அவனது பிரிவாற்ருது தனது கடின மொழிகளுக்காகக் கழிவிரக்கங் கொண்டு தனது மகனைப் பலவகையால் தேடியும் காணுமல் புத்திர சோகத்தால் உயிர் துறந்தார். இதைப் பத்திரிகை மூலமாக அறிந்த சங்கரன் சிங்கப்பூரிலேயே உத்தரகிரியைகள் நடத்தினுலும் சிவகிரிக்குத் திரும்பச் சம்மதியாமல் சிங்கப்பூரிலேயே நின்று விட்டான்.

காணுமற்போன கிருஷ்ணனைப்பற்றி ஒரு தகவலும் வெளிவரவில்லை. அவனைத் தேடி இளைத்த அவன் தகப்பனுரும் காலஞ் சென்று விட்டார்.

சங்கர தாசனே ஊர் விசேஷங்களை அப்போதைக் கப்போது பலவழிகளாலும் அறிந்து கொண்டும் தனது நிச்சயத்திற் பிறழாமல் சிங்கப்பூருக்கு அருகில் பெரிய தோட்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டு வியவசாயத்தில் சுகமாகக் காலங்கழித்துவந்தான். சங்கரதாசர் சிங்கப்பூருக்கு அருகே நில பலங்கள் வாங்கி ஒரு தோட்டத்தின் மத்தியில் உயர்ந்த மாளிகை அமைத்துக்கொண்டு வேலையாட்கள் பணிவிடை செய்ய இனிது வாழ்ந்திருந்தார். இவ்வாறு சில வாண்டுகள் சென்றன. பிறகு ஒருநாள் அந்தி நேரத்தில் வெளியே சென்றிருந்து திரும்பக் கிருகத்தை நோக்கி வரும் பொழுது, தனது மாளிகைக்குப் பக்கத்துமாளிகை வெகுநாளாய்க் காலியாயிருந்தும் அன்று ஜனப்பழக்கம் உள்ளதாகத் தோன்றியதைக் கவனித்து ஒரு வேலையாளை அழைத்து விசாரிக்க அவன் அம்மாளிகையையும் அதைச் சார்ந்த தோட்டங்களையும் அன்றே இந்தியாவினின்றும் வந்த சொக்கலிங்க தாசரென்பவர் வாங்கிக் கொண்டு தானும் தனது இருபது வயதுள்ள மகளுமாக வந்திறங்கியிருக்கின்ருரென விடையளித்தான். இதைக்கேட்டு அவர்களைக் காலையில் பார்க்கலாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு தனது மாளிகைக்குச் சென்று விட்டார். மறுநாள் காலையில் காபிக்கு

மேலான நல்ல ஆடைகள் தரித்துக்கொண்டு புதிதாக வந்திருக்கும் தாசரைக் காணப் புறப்பட்டார். அடுத்த மாளிகையை அணுகும்பொழுது காதில் கீதாம்ருதம் விழுந்தது. அதன் சாரத்தால் பரவசப்பட்டே உட்சென்றார். சங்கீதத் தேர்ச்சிக்கு ஏற்ப யௌவனமும் வனப்பும் வாய்ந்த ஒரு பெண்மணி வீற்றிருந்தாள். கண்டார். காதற் கடலில் மூழ்கிவிட்டார்.

சுருங்கச் சொல்லில், நாளளவில் காதல் மேற்பட்டு முடிவில் இருவர் மணவினைக்கும் சொக்கலிங்க தாசர் ஒப்புக்கொண்டார்.

மங்களாகரன்.

(தொடரும்.)

பௌதிகசாஸ்திர பாடங்கள்.

பீடிகைப் பாடம்.

வஸ்து:—வஸ்து என்னும் மொழி ஒவ்வொருவருக்கும் தெளிவாக அர்த்தமாகக்கூடிய மொழியே. புஷ்பம், வீணை, புத்தகம், நாற்காலி, மண், ஜலம், வாயு, கடல் இவைகளெல்லாம் வஸ்துக்கள் என்று ஒவ்வொருவருக்கும் தெரியும். இந்த வஸ்துக்களில் வாயுவைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்களை நாம் கண்ணாற் காணக்கூடும். வாயு நம் கண்களுக்குக் காணப்படவில்லை. ஆயினும் நாம் வாயு என்ற வஸ்து இருப்பதாக அறிவோம். ஏனென்றால், ஒரு புத்தகத்தாலேனும் ஒரு விசிறியாலேனும் நம்மை விசிறிக்கொண்டால் நாம் கண்ணாற் காண்கின்ற வஸ்துக்களாகிய புஷ்பம், வீணை, நாற்காலி முதலியவைகள் தேகத்திற் பட்டு உராய்வதை நாம் உணர்வதுபோல் என்னவோ ஒன்று நம் தேகத்திற் பட்டு உராய்ந்து போவதை உணருகிறோம். அவ்வாறு உணர்வதால் நமது தேகத்தில் பட்டு உராய்ந்து செல்லும் ஒரு வஸ்து நம்மைச் சுற்றி இருப்பதாக அறிந்து அந்த வஸ்துவை வாயு என்றழைக்கிறோம்.

சில நண்பர்கள் ஓரறையில் உல்லாசமாய்ச் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது புதிதாய் அவ்வறைக்குள் ராகவன் என்ற மற்றொரு நண்பன் புகவே முன்னமே அறையிலிருந்தவர்களிலொருவனாகிய கேசவன் என்பான் ராகவனை நோக்கி "மல்லி

கைப்பூ வாசனை வீசுகிறதே! உன் காதலி சூட்டினளோ" என்று ராகவன் கூந்தலில் மறைத்துச் சூட்டப்பெற்றிருந்த மல்லிகைப் புஷ்பத்தை எடுத்து மற்ற நண்பர்களுக்குக் காட்டிப் பரிகசிக்கின்றான். ராகவன் "கேசவா! உன் சாமர்த்தியத்திற்கு நான் ஒன்று தருகிறேன், கண்ணை மூடிக்கொண்டு வாயைத்திற" என்கின்றான். கண்ணனும் அவ்வாறே செய்யவே ரமணன் அவன் வாயில் என்னவோ ஒன்றைப்போட, கண்ணன், "ஓஹோ! உன் காதலி கொடுத்த கற்கண்டோ" எனப் புன்னகையுடன் கூறித் தன் வாயிலுள்ள கற்கண்டைத் தின்னுகிறான். நண்பர்களனைவரும் சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே "டடங் டங்டங், டடடங் டங்டங், டடடங், டங்டங்—" என்றவாறு ஒலித்த ஒலி அவர்கள் செவிகளிற் புகவே, கேசவன் "மாதாக் கோயில் மணி அடிக்கின்றது. மணி பன்னிரண்டாய்விட்டது. நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்." என்கிறான். இச்சம்பவங்களிலிருந்து பின்வரும் விஷயங்கள் தெளிவாகின்றன. முதலில் கண்ணன் மல்லிகைப்பூவைக் கண்ணாற் காணாதிருந்தபோதிலும் அதன் வாசனை யுணர்ச்சியினால் மல்லிகைப்பூ என்ற வஸ்து புதிதாய் அறையில் வந்திருப்பதாக அறிந்தான். அவன் கற்கண்டைக் காணாதிருந்தபோதிலும் சுவை யுணர்ச்சியினால், தன் வாயிலிருப்பது கற்கண்டென்று அறிந்தான். மாதாக்கோயில் மணியை அவன் காணாதிருந்தபோதிலும், ஒலித்த ஒலிக்குக் காரணம் மாதாக்கோயில் மணி என்ற வஸ்து என்று சப்த உணர்ச்சியால் அறிந்துகொண்டான்.

இவ்வளவு விஷயங்களிலிருந்து நாம் என்ன அறிந்துகொள்ளுகின்றோம்? வஸ்துக்கள், ரூபம், ஸ்பரிசம், கந்தம், ரசம், சப்தம், (காணல், தொடுதல், மணம், சுவை, ஒலி) ஆகிய ஐந்து புலன்கள் அல்லது உணர்ச்சிகளில் ஒன்றினாலேனும் பலவற்றினாலேனும் அறியப்படுவன என்றறிகின்றோம். ஆகையால் ஐம்புலன்கள் ஒன்றினாலேனும் பலவற்றினாலேனும் அறியப்படுவதுதான் வஸ்து எனப்படும்.

வஸ்துவல்லாதன. ஐம்புலன்களால் அறியப்படுவன வஸ்துக்கள் என்றமையால், வெண்மை, கருமை, சூடு, தித்திப்பு, நாற்றம்

ழுகரப்படுவதாயும், இரைச்சல் கேட்கப்படுவதாயு மிருப்பதால் வெண்மையும், கருமையும், சூடும், தித்திப்பும், நாற்றமும், இரைச்சலும் வஸ்துக்கள் என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். அது நியாயமன்று. ஏனென்றால், சற்றுக்கூர்ந்து யோசித்தால் வெண்மையும் கருமையுமுடைய பொருள்கள்தான் காணப்படுவனவன்றி வெண்மையும்கருமையும் காணப்படுவனவல்லவென்பது தெளிவாகும். காணப்படும் பொருள்களைக் காணும் காட்சியுணர்ச்சி இருக்கிறதே அந்த உணர்ச்சியின் பேதங்களுக்குத்தான் வெண்மை கருமை என்று பெயர். அவ்வாறே சூடும் தித்திப்பும், நாற்றமும், இரைச்சலும்; முறையே ஸ்பரிச, ரச, கந்த, சப்த உணர்ச்சிகளே யன்றி உணரப்படுவனவாகா. ஆகையால் இவையெலாம் வஸ்துக்களாகா.

அறிவு, மனம், உயிர் ஆகிய இவைகளையும் இவைபோன்றவைகளையும் நாம் அடிக்கடி வஸ்துக்கள் என்று வழங்குகிறோம். என்றாலும் புஷ்பம், வீணை, கல், ஜலம் முதலியவைகளிலிருந்து அறிவு, மனம், உயிர் முதலியவைகளை வேறாகப் பிரித்து, புஷ்பம் முதலியவை ஸ்தூல வஸ்துக்கள் என்றும், மனம் முதலியவை சூக்ஷம வஸ்துக்கள் என்றும் நாம் வழங்குவதுண்டு. ஆனால் நாம் இந்த நூலில் வஸ்து என்பது ஐம்புலன்களால் அறியப்படாதவைகளை வஸ்து என்றழைப்பதேயில்லை. ஆகையால் இந்த நூலின் பிரகாரம் மனம் முதலியன வஸ்துக்களன்று.

நிழலும் கண்ணாடியிற் காணப்படும் பிரதிபிம்பமும் காணப்படுவதேயாயினும் அவை வஸ்துக்களன்று. இதற்குக் காரணம் அடுத்த பாடத்தில் வஸ்துக்களின் லக்ஷணங்களைப்பற்றிக் கூறும் பொழுது தெளிவாக விளக்கப்படும்.

பிரகிருதி சாஸ்திரங்கள் 'பிரகிருதி' என்ற மொழியை நமது வைதீக சாஸ்திரங்களில் என்ன அர்த்தத்தில் உபயோகித்திருந்த போதிலும் இலௌகிக நூல் சம்பந்தமாக, "பிரப்ஞ்ச இயற்கை" என்னும் அர்த்தத்திலேயே நாம் உபயோகிக்கிறோம். ஆகையால் பிரபஞ்ச இயற்கையைப்பற்றிக் கூறும் நூற்கள் பிரகிருதி சாஸ்திரங்களாம். அவை பலவகைப்பட்டன. பூமியின்

மேற்புற அமைப்பின் இயற்கையைக் கூறும் பூகோள சாஸ்திரம், பூமியின் உட்புற அமைப்பைப்பற்றிக் கூறும் ககோள சாஸ்திரம், வானத்துக் கிரகங்கள் நட்சத்திரங்களைப்பற்றிக் கூறும் வான சாஸ்திரம், பிராணிகளைப்பற்றிக் கூறும் பிராணிசாஸ்திரம், தாவரங்களைப்பற்றிக்கூறும் தாவர சாஸ்திரம், சரீரக்கட்டுமானத்தைப் பற்றிக்கூறும் உடற்கூறு நூல், சரீரக்கிரியைகளைப்பற்றிக் கூறும் சரீர சாஸ்திரம் முதலியவைகளும், நாம் தொடங்கியிருக்கும் நூலாகிய பௌதிக சாஸ்திரமும், பிரகிருதி சாஸ்திரங்களின் பாற்படும். பௌதிக சாஸ்திரம் எதைப்பற்றிக்கூறுவது என்பதைப் பின்னர்த் தெரிவிப்போம். பிரகிருதி என்றால் பிரபஞ்ச இயற்கை என்றேம், அப்படியாயின், மனிதர்களும் பிராணிகளும் பிறப்பது, இறப்பது, மகிழ்ச்சியுறுவது, சஞ்சலமுறுவது ஒருவர்க்கொருவர் நன்மை புரிவது, தீங்கிழைப்பது, பலவகைச் சிந்தனைகள் செய்வது, முதலியவைகளும் பிரபஞ்ச இயற்கையே யன்றே, ஆனால் இவை, உயிருள்ள மனிதர்களும் பிராணிகளுமாகிய ஜீவர்களுடைய சைதன்னியத்தில் அல்லது அறிவில் நிகழும் சலனங்களால் விளைவனவாகையால், அவற்றைச் சைதன்னியப் பிரகிருதி என்ன வேண்டும். முன் பாராவில் சொல்லிய நூற்களோ, பிரபஞ்ச வஸ்துக்களின் (சைதன்னிய இயல்களைப்பற்றிக் கூறாது) ஜடத்துவ அமைப்பின் தன்மைகளைப் பற்றித்தான் ஆராயும். ஆகையால் அந்நூற்கள் பேசும் பிரகிருதி ஜடப்பிரகிருதி என்னலாம். அதுப்பற்றி அந்நூற்களுக்கு ஜடத்துவ சாஸ்திரங்கள் என்றுஞ்சொல்வார்கள். சைதன்னியப்பிரகிருதியின் காரணகாரியங்கள் முதலியவற்றை ஆராயும் நூற்களைத் **தத்துவ சாஸ்திரம்** என்று அழைப்பதுண்டு, இச்சாஸ்திரத்தில் தான் மிகப் பழையகாலத்திலிருந்து நமது நாட்டில் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சி ஏற்பட்டு அது சம்பந்தமான நமது நூற்கள் இன்றும் உலகில் இணையற்றனவாயிருக்கின்றன. ஜடத்துவ சாஸ்திரங்கள் தான் தற்காலம் மேனாட்டுப் பாஷைகளில் பெருகியிருப்பது போல் நமது நாட்டுப் பாஷைகளில் இல்லை.

பௌதிக சாஸ்திரம். இது ஜடத்துவ சாஸ்திரங்களிலொன்று. ஜடத்துவ சாஸ்திரப் பிரகாரம் வஸ்து என்றால் இன்னது என்

பதை இப்பாடத் துவக்கத்தில் கூறினேம், பௌதிக சாஸ்திரம் பொதுவாக வஸ்துக்களின் இயல்களைப்பற்றிச் சொல்லும் நூல் ஆகும். நீர், நிலம், காற்று, இவைகள் பூதங்கள் என அழைக்கப்படுவன வாகையாலும், அவை வஸ்துக்கள் ஆகையாலும், பூதங்கள் என்பதை வஸ்துக்கள் எனப் பொருள் கொண்டு பூதத் தன்மையைச் சார்ந்த நூல் என்று, பௌதிக சாஸ்திரம் என்று இந்நூலுக்குப் பெயராயிற்று. ஆகவே பௌதிக சாஸ்திரம் என்ற மொழிக்கு வஸ்து சாஸ்திரம் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். இது, பொதுவாக வஸ்துக்களைப்பற்றியும் அவைகள் யிருக்கும் ஸ்திதி, அவைகளின் லக்ஷணங்கள் அவை அடையும் சலனங்கள் அல்லது மாறுபாடு இவைகளைப்பற்றியும் நுட்பமாய் ஆராயும். ஆனல், வஸ்துக்களைப்பற்றி ஆராய்வதில், வஸ்துக்களில் எவ்வளவு பேதங்களிருக்கின்றன? உலகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் கலப்பற்ற தனி வஸ்துவா? அல்லது பல வஸ்துக்களாலாகிய கலப்பு வஸ்துவா? கலப்பு வஸ்துவாயின், அதில் என்னென்னவஸ்துக்கள் கலந்திருக்கின்றன?என்றவாறு வஸ்துக்களின் பேதங்களையும் ஆக்கம் அல்லது அமைப்பையும் அறிவுடையோர் ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சி மிக விரிவாக வளர்ந்து ஒரு பெரிய நூலாகவே அந்த நூல் ரசாயன சாஸ்திரம் என்ற ஒரு தனிப்பெயருடையதாயிற்று. ரசாயனம் என்பதற்குச் செம்பு வெள்ளி முதலிய லோகங்களைப் பொன்னுக்கும் வித்தை என்றர்த்தமென்று நமது ஜனங்கள் சாதாரணமாய் அறிவார்கள். ஆதியில் சாதாரணப் பொருள்களிலிருந்து பொன் செய்ய முயற்சித்ததிலிருந்தே வஸ்துக்களின் பேதங்களையும் ஆக்கத்தையும் விவரிக்கும் பல அரிய விஷயங்கள் அறியப்பெற்று அவை ஒரு முக்கிய நூலாயமைந்தன. பொன்னை எளிதாகவும் ஏராளமாகவும் செய்ய இயலாமற் போனலும், அவ்வாறு செய்ய முயன்றதிலிருந்து அறிந்த பல அரியவிஷயங்கள்தான் அம்முயற்சிகளிலிருந்து அகப்பட்ட பொன் எனக் கருதி அவ்விஷயங்களைப் பொன்போற் போற்றி ஒரு நூலாக அறிஞர்கள் அமைக்க, அந்நூலின் உற்பத்திக்குக் காரணமாகிய முயற்சியின் பெயராகிய ரசாயனம் என்பதே அந்த நூலுக்குப் பெயராயிற்று.

ரசாயன சாஸ்திரம் பௌதிக சாஸ்திரத்தில் ஒரு பாகம். ஆனால் அது ஒரு பெரிய முக்கிய நூலாயமைந்து தனிப் பெயர் பெற்றிருப்பதால் பௌதிக சாஸ்திரத்தில் ரசாயன சாஸ்திர மொழிந்த மற்றப்பாகத்திற்கே சாதாரணமாக இப்பொழுது பௌதிக சாஸ்திரம் என்று வழங்கப்படுகிறது. ஆகையால் வஸ்துக்களின் லக்ஷணங்கள், அவையிருக்கும் ஸ்திதி, அவை அடையும் சலனங்கள் அல்லது மாறுபாடுகள். ஆகிய இவைகளைப்பற்றி ஆராயும் நூலையே பௌதிக சாஸ்திரம் என்ற பெயருடன் எழுதுகின்றோம்.

(தொடரும்.)

பத்திராதிபர்.

அகந்தை.

ஓர் குழந்தையின் பாட்டு.

70-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

"மாடுதின்னும் பறையா—உனக்கு மார்கழித்திருநாளா"
(என்ற மெட்டு. வேறு மெட்டிலும் பாடலாம்.)

தாய் குழந்தைக்குக் கூறுகிறாள் :—

1. அழாதே யழாதேடி—கண்ணே
யழாதே யழாதேடி
அழாதே யழாதேடி—கண்ணே
ஆயிர முத்தமடி.

2. மிட்டாய்தான் தித்தித்திடும்—கண்ணே
மெய்யான வித்தையது
கட்டாகச் சொல்லுகிறேன்—கண்ணே
கருத்தாகக் கேளடியே.

3. அம்மாள் கொடுத்தமிட்டாய்—என்றே
யன்பாக வெண்ணிக்கொண்டு
அம்மாளை மறவாவரை—மிட்டாய்
அற்புத மாய்த்தித்திக்கும்.

4. அல்லாதுன் மிட்டாயென்றே—யெண்ணி
அகந்தைகொண் டென்னைமறந்தால்
பொல்லாக் கசப்பாய்விடும்—மிட்டாய்
பொங்கிடுஞ் சீழாகவே.

5. அன்பிற் கரசியும்யான்—கண்ணே
அழகிற் கரசியும்யான்
இன்பத் தரசியும்யான்—கண்ணே
இன்பமன் றேதித்திப்பும்.

6. யானின்றி யின்பமிலை—கண்ணே
யானின்றி யழகுமில்லை
யானின்றி யன்புமிலை—கண்ணே
யானின்றித் துன்பமேதான்.

7. என்னை மறந்தனையேல்—கண்ணே
ஈனப் பிசாசமொன்று
உன்னையே பற்றிக்கொள்ளும்—உன்றன்
உருவைக் குலைத்துவிடும்.

8. அகந்தைப் பிசாசமுனைக்—கண்ணே
அணுகிட வேண்டாவடி
சுகத்தை யழித்துவிடும்—உன்றன்
சோபிதஞ் சுட்டுவிடும்.

9. அந்தப் பிசாசமுனைக்—கண்ணே
அணுகித் துரத்திலுன்றன்
சொந்தத்தாய் என்னைநினை—அஃது
சொல்லாம லோடிவிடும்.

10. அம்மாளை நம்பிடடி—கண்ணே
அம்மாளை நம்பிடடி
எம்மாதி ரிச்சீரிலும்—கண்ணே
அம்மாளை நம்பிடடி

11. அழாதே யழாதேடி—கண்ணே
யழாதே யழாதேடி
அழாதே யழாதேடி—கண்ணே
ஆயிர முத்தமடி.

கோகிலத் தோனி

சதுரங்கம்

79-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

ஒருவர் எதிரி அரசன் நிக்கும் கட்டத்தைப்பார்த்து ஒரு காயை வைத்தால் எச்சரிக்கையாக அரசு என்று சொல்லவேண்டும். சொல்ல

வேண்டியது கட்டாயமில்லை. எச்சரித்தாலும் ஏச்சரிக்காவிட்டாலும் ஓரரசனை எதிரிகாய் பார்த்து நின்றால் உடனே அக்காயை வெட்டக்கூடுமானால் வெட்டிவிடவேண்டும், அல்லது அரசனை நகர்த்தவேண்டும். அல்லது ஒரு காயை வைத்து தன் அரசனை மூடவேண்டும். எதாவது ஒரு வழியில் அரசு நின்றும் விலகவேண்டுமேயொழிய வேறு யாதொரு ஆட்டமும் அப்பொழுது ஆடலாகாது. இதில் எதாவது ஒன்று செய்ய முடியாவிட்டால் அரசன் கட்டுப்பட்டான். ஆட்டமும் தோற்றுவிட்டது. எதிரி பார்க்கும் கட்டங்களுக்கு அரசன் செல்லமாட்டானாகையால் ஈராசர்களும் அடுத்தடுத்த கட்டங்களில் ஒருபொழுதும் நிற்க மாட்டார்கள். அரசனுக்கு அரசு வரக்கூடிய ஓராட்டமும் ஆடலாகாது.காயொன்றுநகருவதினால் தன் அரசனுக்கு அரசு வரக்கூடியதாயிருந்தால் அதை நகர்த்தலாகாது காய்கள் அவ்வளவுமிருந்தபோதிலும் அரசன் கட்டுண்டால் ஆட்டம் தோற்றுவிட்டது. மந்திரியானது ஒரே ஆட்டத்தில் எதிரிலாவது, பின்புறத்திலாவ்து, பக்கங்களிலாவது, குறுக்கேயாவது நேர்கோட்டில் எத்தனைகட்டங்கள் வேண்டுமென்றாலும் உசிதப்படி கடந்துசெல்லலாம். ஆனால் மந்திரியாவது யானையாவது, தேராவது மற்றொரு ஆளைத்தாண்டிச் செல்லாது. யானையானது எதிரிலாவது, பின்புறத்திலாவது, பக்கங்களிலாவது, நேர்க்கோட்டில் எத்தனை கட்டங்கள் வேண்டுமென்றாலும் கடந்து செல்லும்.

தேரானது குறுக்குக் கோட்டில் மட்டும் முன்னும் பின்னுமாக எத்தனை கட்டங்கள் வேண்டு மென்றாலும் செல்லும். ஆகவே, வெள்ளைக் கட்டத் தேர் ஒருகாலும் கறுப்புக் கட்டத்திற்குச் செல்லாது. கருப்புக் கட்டத்தேரும் வெள்ளைக் கட்டத்திற்கு வரமுடியாது.

குதிரை ஒரு தினுசாக நகரும் தான் நிற்கிற கட்டத்தை விட்டு ரூபத்தில் மூன்று கட்டங்கள் எண்ணி மூன்றாவது கட்டத்திற்கு பாயும். இடையில் சொந்த மனிதனோ, பிற மனிதனோ நின்றாலும் அவர்களைத் தாவிச் செல்லும். உதாரணமாக ஒரு குதிரை 24ல் நின்றால் அது ஈ 2, ஊ 2, இ 3, எ 3, இ 5, எ 5, ஈ 6, ஊ 6, என இவ்வெட்டுக் கட்டங்களில் எதாவது ஒன்றுக்கு ஒரு ஆட்டத்தில் செல்லும்.ஓராள் செல்லக்கூடிய கட்டத்தில் எதிரி காய் நின்றால் அதை ஆட்டக் கிரமத்தில் இஷ்டமிருந்தால் வெட்டலாம் .

காலாட்கள் ஆட்டம் விசித்திரமானது. அவைகள் முன்னேசெல்லலாமேயொழியே பின்னேதிரும்பலாகாது. காலாட்கள் ஆட்டத்தில் மொகலாயத்திற்கும் ஐரோப்பிய வகைக்கும் பல பேதங்கள் உண்டு. ஐரோப்பியவகையே இங்கு குறிப்போம். ஒவ்வொரு ஆளும் முதல் தடவை நகரும்பொழுது ஒருகட்டமோ அல்லது இருகட்டங்களோ நகரலாம்.

பிறகு ஒரு ஆட்டத்திற்கு ஒரு கட்டமாக முன்னேறிச் செல்லலாம். வெட்டுவதில்ஆட்படைக்கும் மற்றப் படைகளுக்கும் வித்தியாசமுண்டு.மற்றப்படைகள் மேற்குறித்த பிரகாரம் தாங்கள் செல்லக்கூடிய கட்டத்திலுள்ள எதிரி காய்களை வெட்டும். ஆட்படையோ தான் செல்லக்கூடிய கட்டங்களிலுள்ள எதிரிப்படைகளை வெட்ட விதியில்லாமல் குறுக்கே வலத்திலும் இடத்திலு முள்ள அடுத்த கட்டத்திலுள்ள எதிரி காய்களை வெட்டும். பழைய விதிப் பிரகாரம் வெட்டப்பட்ட காய் நின்ற கட்டத்தில் தான் சென்று நிற்கும். பிறகு அதே வரிசையில் ஒவ்வொரு கட்டமாக முன்னேறும். உதாரணமாகஇ 2 இல் நின்ற ஓராள் முதல் தடவை நகரும்பொழுது இ 3 அல்லது இ 4க்கு நகரும். பிறகு ஒவ்வொரு கட்டமாக முன்னேறும். இ 4இல் உள்ள ஆள் இ 5இல் இருக்கும் எதிரி காயை வெட்ட விதியில்லாமல் ஆ 5 அல்லது ஈ 5இல் நிற்கும் எதிரி காய்களை வெட்டி அக்கட்டங்களிலேறி, பிறகு எறின பத்தியிலேயே ஒவ்வொரு கட்டமாக முன்னேறும். அதாவது இ 4ல் உள்ள ஆள் ஆ5ல்உள்ள எதிரியை வெட்டினல் அக்கட்டத்திலேறிப் பிறகு ஆ பத்தியில் ஒவ்வொரு கட்டமாகமுன்னேறும்.

குதிரை காய்களைத் தாண்டிச்செல்வதுபோல் ஆளால் தாண்டிச் செல்லமுடியாது. மற்ருெருவிஷயம் கவனிக்கவேண்டும்.ஓராள் எட்டாவது கட்டத்தை எட்டிவிட்டால் உடனே ஐரோப்பிய முறைப்பிரகாரம் மந்திரியோ, யானையோ, குதிரையோ, தேரோ எது வேண்டுமென்ருலும் ஒன்று வைத்துக் கொள்ளலாம். எட்டாங் கட்டமேறிய காலாள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இதுவே விதி. ஆகவே இரண்டோ மூன்ருே மந்திரியாவது, யானையாவது, குதிரையாவது, தோாவது, பெறலாம்.இஷ்டப்பட்டால் வெறும் ஆளாகவே நிறுத்தி வைக்கலாம். ஆனல் அதற்கு மேல்ஆட்டம் கிடையாது. (தொடரும்)

ரா. சே. சுப்ரமண்ய அய்யர்,

எம். ஏ. எல். டி.

பல கண்காக்ஷிகளில்
மெடல் பெற்றஔஷதங்கள்.

பி. சுப்பரூய், ஆயுர்வேத

ஔஷதசாலை,
ஸ்ரீ வேங்கடேசப்பெருமாள் கோயில் சன்னிதி, தஞ்சாவூர்.
தயவுசெய்து
இதைத் தங்கள் சிநேகிதர்களுக்கு வாசித்துக்காண்பியுங்கள்.

பி. சுப்பரூயின் அபூர்வ ஆயுர்வேத ஔஷதங்கள்.

தஞ்சாவூர் மசாலா பவுடர்.

ஸ்தாவர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த வாசனை வஸ்துக்களைக்கொண்டு செய்யப்பட்ட மனோரம்மியமான கலவை பவுடர். சைவர்களும் மாம்ஸதார்களும் குழம்பு, கரி, துகையல் முதலிய இன்னும் எல்லாவித சமையல் பதார்த்தங்களில் உபயோகித்தால் அவைகளின் ருசி மணத்தைக் கவரச் செய்யும். இதை உபயோகித்தால் அக்கினிமாந்தம், அரிசிமுதலியது குணப்பட்டு சாப்பாடு உட்கொள்ள ஆவலை உண்டாக்கும். இம்மசாலாவை சேர்த்து செய்த சமையலின் மனோரம்மியமான வாசனை வீடுமுழுவதும் மட்டுமல்ல வெளியில் சுற்றுப்பக்கங்களிலும் பரவும். இதை பிராமணர்களும் மற்றவர்களும் யாதொரு தடையுமில்லாமலும் தங்கள் தங்கள் ஆசாரத்திற்கு ஹானியில்லாமலும் நிஸ்ஸந்தேகமாய் உபயோகிக்கலாம்.

டப்பா 1-க்கு விலை அணா 8. 1 அல்லது 2 டப்பாக்கள் அனுப்ப வி. பி. செலவு அணா 5 பிரத்தியேகம்.

வெண்குஷ்டத்திற்கு மருந்து.

இம்மருந்தை வெண்குஷ்டமுள்ள யிடத்தில் மேலுக்குமட்டில் உபயோகித்துவந்தால் ஒரு வாரத்தில் குணந்தரும் எல்லா தேஹிகளுக்கும் ஏற்ற மருந்து. இந்த ஔஷதம் உபயோகித்தால் எரிச்சல், வேக்காடு முதலியது உண்டாகாது. விலை சீசா 1-க்கு ரூ. 2—0—0 முதல் 4 சீசாக்கள் வரையில் அனுப்ப வி. பி. செலவு அணா 5 பிரத்தியேகம்.

பி. சுப்பறய், தஞ்சாவூர்.